

βολάνι και Μιράνταν—ο Συναχωμένος Ποντικός με τον Βοϊμόν της Έλευθερίας, Έλληνική Τριήρη, Έαρινή Έσπέρα, Πτερωτόν Όνειρον και Γαλαξία—το Φλοισβίζον Ρυάκιον με τον Ύμνον της Έλευθερίας, Κεντρί, Έαρινή Έσπέρα, Άγγελον της Άγάτης και Νηρηίδα τού Εδρίλου.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Ρέμβην (πίστευσε ότι εύχριστούμαι πολύ γὰ διαβάω τὰς... ἀνοησίας σου) Άνθοσαν Νεότης (ἐνεγράφη) Φιλόπατρι Έλληνα (θεδαίως έχει δικαίωμα Λαλείου σ' εύχριστώ δια τὰς ἐνεργείας και ἐπιθυμίαν γὰ μου γράφεις συχνά) Χουσαύκινη Αύγη (ήτο που ἐπλησίαζε ή ώρα του περιπάτου και τὸ τέλος του χαρτιού, εἶδαι θὰ ἔγραφε και ἄλλα, διότι εἰς εὐρείαν πόνον μου ἄρῃσον αἱ ἐπιστολαί σου) Άσπην (διὰ τὸ ψευδώνυμον ποῦ ἀπήνησα ἰδιαιτέρως) Κοραλλιογενή Νήσον (εύχριστώ πολύ) Αδρόν Βύρωγα (ἐλήφθησαν) Άγγελον Αύγερινόν, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά) Νυκτολούδο (σοῦ ἐπέραςε λοιπόν τὸ συνάχι; Τί κῆμα νὰ χάσης τὴν ώραίαν ἐκδρομὴν!) Συναχωμένον Ποντικόν, Φλογεραν τὸ Βοσκοῦ (τὸ γράφιμον νὰ εἶνε καθαρόν, και δὲν πειράζει ἂν τὸ χαρτί δὲν εἶνε πολυτελέσ;) Φλοισβίζον Ρυάκιον (διὰ τὸ 1907 ἔχω παρὰ πολὺ ώραία μυθιστορήματα, ὥστε εἰμπορεῖς νὰ γάρῃσαι ἀπὸ τώρα). Ωραία Τουρίδα, Νίκαν Ε. (εύχριστώ δια τὸ δελτίκιον ποῦ ώραία φαίνεται ή πόλις σας) Νυκτερινὴν Ἀρόσον (αὐτὰ τὰ μαθημάτα!) Πόγκηπα Σμάραγδον (εύχριστώ πολύ ἔστειλα) Άγγελον της Άγάτης (ἔως τώρα δὲν μου ἔγραφε) Παπαρούναν τῶν Ἀγῶν (ποῦ εἶχε νὰ μου γράφῃ ἔξ ἡμέρας! νὰ ἰδῶ τώρα ποτε θὰ μου ἔναγράψῃ;) Αλεξάνδραν Γ. Π. (τὰς προσήσεις μου εἰς τοὺς καλοὺς γονεῖς σου) Ἀγρην Καρδίαν, Ἑλικίδα τοῦ Μελλοντος (φωτογραφίας; ἀκόμη καλλιτέρα) Παιδικὴν Ἀνάμνησιν (βλέπεις τί γίνεται, ἀφοῦ ἔκαμες τὴν καλὴν ἀρχήν;) Ἑλικωνιάδα Παρθένου (θερμότατα συλλυπητήρια δια τὸν θάνατον τοῦ πολυτιμοῦ θείου) Παπαφλέσαν κτλ. κτλ. Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Νοεμβρίον θάπακῆσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Δεκεμβρίου

Ο χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ἂν ἔκαστος περιέξῃ 20 φύλλα και τιμᾶται φρ. 1.]

611. Δεξιγράφος.

Δυὸ φίλους κάποιος φώναζε, Ρατοῦν κ' αὐτοὶ τί τρέχει, Μὰ κείνος τοὺς κορόιδαφε Καὶ τί χαρὰ ποῦ έχει! Θυμῶνον τότε και οἱ δυὸ, Μ' αὐτός, τί λέτε κάνεις; Τὸς πιάνει, μωρὲ μάτια μου, Καὶ τοὐπί, μεσ' ἔστ' τηγάνι!

612. Στοιχειάγγελος.

Κάποιος κακός, με φλόγινο Σπαθὶ με πλησιαζει Καί:—Τὴν ψυχὴ σου!—με φωνῆν Ἀγρίαν μου φωνάζει. Πετάγομαι τότε ἐξώ Και τὸν πληγῶνω πρώτος... Ἄλλά, θεέ! ποῦ βρίσκομαι; Τί ἀχνές! τί σκότος!

613. Μεταγραμματισμός.

Με δύο Λά,—ἄλλοι του, Τὰ ἄκρα του εἶνε δύο. Με Τά,—τὰ ἔχει ἄλα, Μ' ἀπὸ μυαλά... ἄντιο!

614. Τρίγωνον.

1 2 1 3 1 3 Φωνῆν βάζε, φίλε μου, 2 1 3 1 3 Ὅπου ἀντικρύξῃς ἐνα. 1 3 1 3 Στὸ δύο βάζε σύμφωνον 3 1 3 Στὸ τρία ἄλλο ἐνα 1 3 Σχημάτι' ἔτσι τρίγωνον 3 Καὶ πέτο και σὲ μένα.

615. Ἀριθμητικὴ διὰ κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 3 Ζῶον=Φθόγγος + 3 4 5 6 7 8 Ζῶον=Φθόγγος + 2 8 2 8 9 α 6 3 -Νῆσος=Σύνδεσμος + 6 3 4 6 3 -Νῆσος=Ἀνωμαλία.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων=Πτηνόν.

616-618. Λογοπαίγνια.

- 1.—Ποῖον σημεῖον στίξεως ἔχει ἀρχηγόν; 2.—Ποῖος κόντος εἶνε ὑψηλός; 3.—Διατί τὴν νύχτα ἐμῆθα κουτοί;

619. Κερκυμμένη Παροιμία.

Ὁ φίλος μας ὁ Παντελής Σὲ μιὰν ἀπελπίσια Πολὺ μεγάλη βρίσκειται, Διότι τόσην ώρα Μιὰν Ἄσκησι δὲν εἰμπορεῖ. Νὰ λύση, κ' ὄλο βρίζει Καὶ ὄλο ἀναθεματᾷ, Καὶ λέει πὺς δὲν ἀΐζει Πεντάρ' αὐτὴ ἡ Ἄσκησι. Καὶ τὴν ἀφίνει τώρα, Γιατί τοῦ λείπει ἕνα νησι Ἀκόμη και μιὰ χώρα.

620. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ διαπλῆς Ἀκροστιχίδος ἐξ ἀντιθέτων.

Τῆ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματός ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου πίντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζεις ἄλλας τόσας λέξεις, τῶν ὁποίων τάντιθετα νάποτελοῦν, διὰ μὲν τῶν ἀρχικῶν πάθος, διὰ δὲ τῶν δευτέρων γραμμάτων θεάν:

Κῦρος, αἴγης, Δίφρος, πεινός, ἀσφόρος.

621. Γρίφος Παραστυτικός.

Πρόθεσις μονοσύλλαδος.—Ἄρθρον πληθ.— Ἀσθένεια κατὰ αἰτιατικὴν.—Εὐγενής κατὰ γενικὴν.—Φωνῆν.—Ἄδο σύμφωνο.—Ἄρθρον κατὰ γενικὴν.—Ρῆμα συνηρημένον.—Παιγνίδι.—Ἀρνητικόν.

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευομένης Συλλογῆς τοῦ ΑΜΙΜΗΤΟΥ ΓΕΛΕΤΟΠΟΙΟΥ.—Τάποτελεσμάτια τοῦ Διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές.]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 39. 492. Πανόπη (Πάν, ὀπή).—493. Κύλων-κῶν.—494. Χλόη-χολή.—495. Ἴανός. 496. Κ Φᾶ+ (Λαμία—μία)= λά Δ Ο Ν + (καρίς—κά)= οίς Δ Ο Κ Ο Σ ΦΑΛΑΡΙΣ.—498-502. Κ Ω Κ Υ Τ Ο Σ Διὰ τοῦ Α: Σαταῖς, ἀ-τιμάμαξα, ἀγαλμα, Φάο-Ν Ο Τ Ο Σ σαία, Τρανοβάλα.—503. Σ Ο Σ ΠΑΡΙΣ-ΑΡΑΔΗ(ΠΑΡ-ράσιος, ἌΡάγη, ΡΑχίς, ἼΛιον, ΣΗστός.)—ΡΗΜΑ-ΑΣΙΑ (ΡΑδῆκανθος, ἭΣαίλας, ΜΙνας, ἌΑρών).—ΠΑΡΑ-ΑΡΗΣ (ΠΑΡης, ἌΡάλη, ΡΗμα, ἈΣία).—505. Ἐσο μεγαλόνηχος και μετροφόρον (Ἔσω μεγάλο ψί-χος και—με τρι ο—φρόν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λέπτα 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λέπτα 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ και αἱ ἐπιπλέον τῶν 10 πληρόνται ὡς τὰ ἴσων 10.]

Ἀποκρούω διαρρήδην ἐξ ἐμοῦ δῆθεν δημοσιευθεῖσαν δῆλωσιν ὑποστηρίξεως ἐν Δημοφησίματι Ὑπερ Πατρίδος, συγχάριον διαγωγῆν... εὐφροῦς, πλαστῶς μεταχειρισθέντος ἡμετέραν ὑπογραφήν. Τὸν ἀντίον γνώστοποιῶ ὅτι πάσας δυνάμεις, ἐπενεργούσας θριαμβόν ἐμοῦ περυσινόν, μαυρίζων Ὑπερ Πατρίδος, θέλω ὑποστηροῦν ἐπὶ ὄρον ψευδώνυμον ὙΜΝΟΥ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.—Πάτρος Γουναράκης (Σημαία της Έλευθερίας) πρώτοςίας περυσινῶ Δημοφησίματι. (5'-260)

Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης της Σημαίας της Έλευθερίας (πέρσι βραβεύθεισης), ἐξαυτομίαι τὰς ψήφους φίλων συνδρομητῶν διὰ Δημοφησίμα. — Ὀνειροπόλος της Δόξης. (5'-261)

ΣΤΟ ἀγαπητὸ Ὑπερ Πατρίδος ὑποσχέμεθα ἔνθερον ὑποστήριξιν εἰς Δημοφησίμα.—Ἐρυνθρον Προσοπίον και Δροσούλουστον Ἀναγνές. (5'-262)

Εὐχαριστως, Σημαία της Ἐπαναστάσεως, ἤθελον δώσει ἡμῖν τὴν ψήφον μου ἀλλ' ὑπεσχέθη ἡδὴ αὐτὴν τῷ Ὑμνῷ της Έλευθερίας.—Κλεῖω Γαρουφαλῆ. (5'-263)

Κατεργάρι ἐξάδελφε, Ὀνειρον της Πατρίδος, ἐπερίμενες νὰ πάρῃς πρῶτον βραβεῖον διὰ νὰ μου φανερῶς τὸ ψευδώνυμόν σου, εἰ;—Γλυκεῖα Ἑλλάς. (5'-264)

Τεμπέλα Ἐμμεράδα, διατί ἀργεῖς τόσον ν' ἀπαντήσης εἰς τὰ γράμματά μας;—Κωνσταντία, Μαρίκα. (5'-265)

Ὅλοι ὄπισθε ἄσπρο στό Ὑπερ Πατρίδος, Ὑπερπατριδαρούμπικρος!!!—Ἑλλάς Ὑπερήφανος. (5'-266)

Εὐχόμενος τῷ φιλάτῳ Ὑπερ Πατρίδος χρόνια πολλὰ δηλῶ αὐτῷ ἔνθερον ὑποστήριξιν.—Διπλωμάτης. (5'-267)

Ὑψηφισομεν πάντες Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν.—Σημαία της Ἐπαναστάσεως, Ἀστρον της Αἰγῆς. (5'-268)

Ἀντυχαριστῶ και συγχάρω θερμῶς Γλυκεῖαν Ἑλλάδα, διὰ τὸ ἀληθῶς θαυμάσιον τετραδίδόν της.—Άγγελος Αἰγερινός. (5'-269)

Ἐπερήφανε Φοῖνιξ, πὺς πηγαινεὶ τὸ τραπέζακι με τὸν Τάκη;...—Άγγελος Αἰγερινός. (5'-270)

Ἐηλοῦμεν ἐν ἐν προσεχεί Δημοφησίματι ἐνθέρμως ὑποστηρίξομεν ἀγαπητὸν Ὑπερ Πατρίδος.—Λατρεινὴ Κωνσταντικός και Ἑλληνικὸ Ἀκρογιάλι. (5'-271)

Χαριστὸμένη Κράτει Φαιδρότητος, δυναμένη συγχωσθῆναι μετ' ἐμοῦ, ἐγκαταλείπει ἡμέτερον ψευδώνυμον.—Κόατος της Φαιδρότητος. (5'-272)

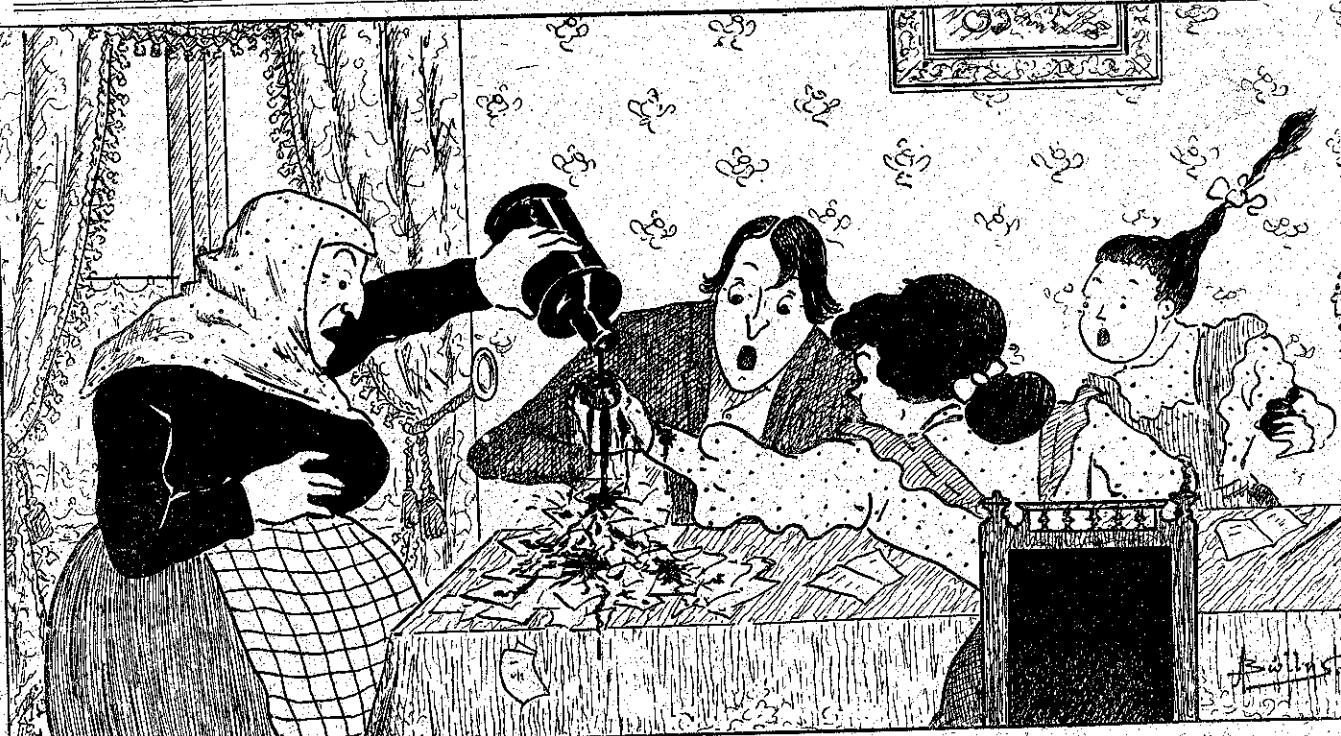
Πᾶν ἀνταλλαγῆν δελταρίων προσωρινῶς και εύχριστῶ τοὺς ἀποστειλόντάς μοι.—Ἀπόστολος Σ. Ἀναγνωστόπουλος. (5'-273)

Ὀνειροπόλε της Δόξης, ὑποστηρίξατέ με, νὰ σὰς ὑποστηρίξω.—Άγκυρα της Σωτηρίας. (5'-274)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ Συναρτῶμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου της Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀπρηστάς και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, Ἔσπερικῶν, Ἐξωτερικῶν, Ἔτησίαν, Ἐξάμηνος, Τριμήνος. Also includes publication details: ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ.

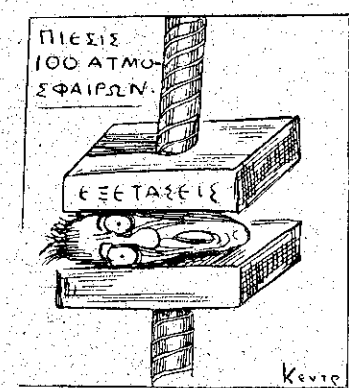

ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΡΙΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΦΟΥΡΙΑ! Φούρια!... Δὲν ἔχομεν καθόλου καιρόν δια χάσιμον προθεσμίας τῶν ἀπαντήσεων ἐτελείωσε τὴν 31 Ὀκτωβρίου, ἢ κρίσις εἰς τὰς 10 Νοεμβρίου πρέπει νὰ εἶνε τελεωμένη διὰ νὰ εἰκογραφηθῇ και νὰ τυπωθῇ ἐντός τοῦ μηνός. Πρώτην φοράν μὰς τυχαίνει νὰ κάμνωμεν Κυριακὴν με τόσην βίαν... Ἐμπρός, κυρὰ Μάρθα! Ἐμπρός, κορίτσια! Ὅλοι πρέπει νὰ βοηθήσετε τὸν Ἀνανίαν... Ἐλάτε μαζί μου. Θὰ καθήσωμε ἥσυχα και φρόνιμα γύρω ἔστ' τραπεζί. Οὔτε ἀλογοπαίγνια, οὔτε τίποτε... Θὰ μοιρασθοῦμε τὰς Ἀπαντήσεις, θὰ τὰς διαβάσωμε, και θὰ σημειώσωμε ἐπάνω εἰς κάθεμίαν τί εἶνε, διὰ νὰ ξεύρωμε εἰς ποῖον σωρὸν θὰ τὴν τοποθετήσωμε... Εὐρετε τί λέγω... Χωριστὰ τὰ Καλοκαίρια, χωριστὰ αἱ Ἀνοίξεις, χωριστὰ οἱ Χειμῶνες, χωριστὰ τὰ Φθινόπωρα... Οἱ ἄλλοι θὰ εἶνε τέσσαρες, κ' ἕνας πέμπτος ἀκόμη δι' ὄσους τυγῶν δὲν ἐσφράζομεν προτίμησιν ὠρτασμένῃ. Εὐρετε τί λέγω... Δὲν εἶνε ἐν ἡ πρώτῃν φοράν ποῦ μ' ἔβοηθήσατε εἰς τὴν ταξινόμησιν αὐτῆν... Λοιπόν, ἔμπρός! — Μὰ πρέπει νὰ μὰς δώσης κόκκινα μολύβια γιὰ τὰς σημειώσεις! εἶπεν ἡ Ἀγάπη.

— Και πού να εύρω τόσα κόκκινα μολύβια ; είπα εγώ. Ορίστε αυτά τα τρία που έχω... Οι άλλες θα πάρετε από μια πένα καινούρια, και θα την βουτάτε 'στο κόκκινο μελάνι. — Τότε πρέπει να γεμίσαμε δυο-τρία καλαμάρια... — Ναί... Έλα λοιπόν, κυρά Μάρθα, τί κάθεται ; Πάρε τη μεγάλημποτίλλα με το κόκκινο μελάνι και ρίχνε μας... Νά, αυτό το καλαμάρι δεν έχει καθόλου... γεμίσε το !... Αυτό έχει λίγο... απογέμισέ το... Το νου σου ! Πρόσεχε !... Για το Θεό !...

Είχαμε καθήση γύρω-γύρω 'στο τραπέζι, και με μεγάλη προσοχή η κυρά Μάρθα μας εγένιζε τα καλαμάρια... Σε λίγο, καθένας μας ήταν ωπλισμένος ή με ένα κόκκινο μολύβι, ή με μια πένα, που ήμπορούσε να την βουτά, χωρίς να παρατεντώνη το χέρι του, 'ς ένα καλαμάρι με κόκκινο μελάνι. Είχαμε εμπρός μας τας απαντήσεις, και ή εργασία — σιωπηλή και βιαστική, — επρόκειτο ναρχίση, όταν... ανάθεμα την ώρα !... ή Έλπις έκαμε μίαν ανακάλυψη :

«Τί τραγικό πού είνε...» (Σ. 404.)

— Βλέπω, είπεν, ότι υπάρχουν και μερικές απαντήσεις γραμμένες με κόκκινο μελάνι. Έπάνω 'ς αυτές, σημειώσεις κόκκινες δεν θα φαίνονται. Ωστε πρέπει να έχωμε κ' ένα καλαμάρι τουλάχιστον με μελάνι... αληθινό.

Η παρατήρησις ήτο σωστή. Αί σημειώσεις, διά να κτυπούν άμέσως, διά να μη συγχύζωνται με το καθαυτό χειρόγραφο, πρέπει να είνε γραμμένα με χρώμα διαφορετικόν. Αν διά τας μαύρας απαντήσεις είχαμεν κόκκινο μελάνι, διά τες κόκκινες επρεπε να έχωμεν μαύρο. Κ' επειδή το μαύρο καλαμάρι δεν είχεν άρχετο μελάνι, είπα εις την κυρά-Μάρθα να το γεμίση.

Η κυρά-Μάρθα όμως, ή οποία είχε καλοκαθήση, έσηκώθη πάλιν με μουρμούρα, με θυμό, με πείσμα.

— Ούφ ! μ' έσοχίσσατε πιά ! είπε. Με αυτήν την διάθεσιν, άρπαξε την πελωρίανμποτίλλα με το μαύρο μελάνι, την έξεβόλωσε βιαστικά και έπλησίασε το τραπέζι.

— Ορίστε και το μαύρο ! είπε ' να ιδώ τί άλλο χρώμα θα γυρέψετε !... Έλα λοιπόν, Κική !... φέρε 'δώ το καλαμάρι να τελειώσε !...

Η Κική τότε, σατισμένη κι αυτή όλίγον από τη φούρια της κυρά-Μάρθας, έσήκωσε το μαύρο καλαμάρι και το επρότεινε, ακριβώς επάνω από τον σωρόν των απαντήσεων. Και ή κυρά-Μάρθα ήρχισε να χύνη... Το καλαμάρι εγένισε... έξεγείλισε... και ή κυρά-Μάρθα έξηκολούθει να χύνη ! Φρίκη !

«Ως πού να το άντιληφθώμεν, ως πού να φωνάζωμε φθάνει ! φθάνει !, ως πού να το άντιληφθώ και ή κυρά-Μάρθα και να σηκώση την γυρτήνμποτίλλιαν, έχύθη όλόκληρος κρουνός. Και ό κρουνός αυτός έχύθη όλόκληρος επάνω εις τον σωρόν των απαντήσεων ! Και όχι μόνον αυτό, αλλά και ή Κική, τρομαγμένη, απέσυρε με βίαν το ξεχείλο καλαμάρι, και νέος κρουνός έχύθη από αυτό, πάλιν επάνω εις τας απαντήσεις !

Τί έγένε τότε, είνε άδύνατον να σάς περιγράψω. Όλοι επέσαμεν εις τας χαρτιά κ' επροσπαθήσαμε να τας τραβήξωμεν από τον μαύρον ποταμόν και να τας σώσωμεν, αλλά δεν

έκατορθώσαμεν άλλο, παρά να τας μουντζουρώσωμε χειρότερα. Από το έξαφνικόν του πράγματος, μάς έλειψε κάθε έτοιμότης πνεύματος και κάθε ψυχραιμία. Δεν ήξεύραμε τί έκαμναμε. Και επί τέλους, όταν είδαμεν ότι ή συμφορά έχειροτέρευε, έρρίψαμεν κάτω τα χέρια, ή τας έσταυρώσαμεν, ή τας έκτυπούσαμε το ένα με τ' άλλο, βυθισμένοι εις την βαθύτεραν άπελπισίαν...

Επειτα, αφού συνήλθαμεν όλίγον, επήραμε μεγάλες κόλλες στουπόχαρτο και άρχισαμε να σκουπίζωμε το τραπέζι μας και τα γράμματό σας. Και τότε έξηκριβώσαμε με θρήγους και όδυμούς, ότι τα πρόσωπα του ενός τρίτου τουλάχιστον των Απαντήσεων είχαν γίνη καταμαύρα όπως του βασιλέως Κουκουμπιμπή, και δι' αυτό μάς επίασεν όλους μία μαύρη μελαγχολία, όπως ή ιδική του.

Ποίος πταίει τώρα ; Η Έλπις που έκαμε την ανακάλυψιν ; Η ή κυρά-Μάρθα που έθύμωσε ; Η ή πελωρίαμποτίλλα, που ήτο πολύ μεγάλη διά τα χέρια της ; Η το μελάνι το όποϊον έτυχε να είνε το πιο μαύρο που υπάρχει 'ς τας Αθήνας ; Η ή φούρια μας ;

Κανείς, αγαπητοί μου φίλοι. Πταίει ή Μοίρα που καταδιώκει πάντοτε τας Κυριακάς μας, καθώς πολύ καλά το γνωρίζετε... Κι' αν πταίη και κανείς άλλος, πταίουν εκείνοι οι όποιοι, παρά τας συμβουλάς της Διαπλάσεως, μεταχειρίζονται κόκκινο μελάνι. Ίσως, αν δεν ήταν αυτοί, δεν θα έπαθαίναμεν τίποτε αυτήν την φοράν...

Θά πητε : «Αν δεν πρέπη να γράφωμε με κόκκινο μελάνι, τότε διατί πωλοῦν απ' αυτό όλα τα χαρτοπωλεία ; Και θα σάς απαντήσω : Χρειάζεται βέβαια και το κόκκινο μελάνι, αλλά όχι διά να γράφη κανείς όλόκληρον γράμμα ή όλόκληρον τετραδίον ! Το κόκκινο μελάνι είνε διά σημειώσεις, διά βαθμολογίας, διά διορθώσεις, διά χαράκιμα, διά κάθε τι τέλος πάντων, το όποϊον θέλωμεν να φαίνεται εν πρώτης όψεως επάνω εις μαύρον χειρόγραφο. Μερικοί π.χ. από τους φίλους μας, εις τα τετραδία των Ασκήσεων των, σημειώνουν με κόκκινο μελάνι τας λύσεις των. Να μία καλή χρήσις της κόκκινης μελάνης. Πράγμα το όποϊον δεν εμπορεί να ειπή κανείς, δι' όλόκληρους έξεφνα συλλογάς Ασκήσεων, γραμμένας με κόκκινο μελάνι ή δι' όλόκληρους έπιστολάς. Το χρώμα αυτό είνε κουραστικόν διά τα μάτια, ανθυγιεινόν, και έλπίζω ότι τώρα θα παύσουν να το μεταχειρίζωνται αποκλειστικώς, και οι όλίγοι εκείνοι, οι όποιοι επήραν σήμεραν εις τον λαιμό τους και πολλούς άλλους άθώους.

Τελοςπάντων ! Αφού έξεκαθαρίσαμεν τας απαντήσεις, αφού έρρίψαμεν εις το καλάθι τας πλέον μουντζουρωμένας και αφού έκρατήσαμεν τας σχετικώς πλέον καθαράς και εύαναγνώστους, άρχισαμεν την εργασία, — την όποιαν εύτυχώς δεν διέκοψεν άλλο έπεισδιόν, — και έντός όλίγου έσχηματίσαμεν τους πέντε σωρούς μας, όχι βέβαια τόσον ογκώδεις όσον

θα ήσαν αν δεν συνέβαινε τίποτε... Ένθυμείσθε την πράγματι ώραιάν έρώτησιν της Κυριακής αυτής : «Από τας τέσσαρας ώρας του Έτους, ποία σάς άρέσει καλλίτερα και διατί ;»

Πρώτος σωρός λοιπόν, ό Χειμών. Δεύτερος σωρός, ή Άνοιξις. Τρίτος σωρός, το Θερος. Τέταρτος σωρός, το Φθινόπωρον. Πέμπτος σωρός, όλαί αι έποχαι ή καμμία.

«Με κρεμασμένας γλώσσας...» (Σελ. 404, στ. α')

Πριν τους πάρωμεν ένα-ένα, αν τους συγκρίνωμεν μεταξύ των, βλέπομεν ότι ό μεγαλύτερος σωρός είνε της Άνοιξεως. Επειτα, σχεδόν ισόδυναμοι, έρχονται οι σωροί του Χειμώνος και του Θερούς και τελευταίος, πολύ μικρότερος, ό σωρός του Φθινόπωρου. Οι του πέμπτου σωρού άρνούνται ψήφον. Ωστε αν επρόκειτο ν' άνακηρύξωμεν κατά πλειοψηφίαν μίαν Έποχήν βασιλίσσαν, θα επρεπε ν' άνακηρύξωμεν την Άνοιξιν. Αυτή έχει τους περισσότερους φίλους, λάτραις και θαυμαστάς.

Πρώτον λοιπόν βραβείον, ή Άνοιξις, ή οποία παρακαλείται να στείλη την φωτογραφίαν της. (Η εύφυλογία δεν είνε ιδική μου' είνε από την έξυπνοτάτην άπάντησιν της Πτερωτής Καρδιάς, ή οποία όμως προτιμά τον Χειμώνα.) — Δεύτερον βραβείον (έξ Ίσου) ό Χειμών και το Θερος. Και τρίτον βραβείον το Φθινόπωρον.

Αλλ' άρα γε ή πλειοψηφία έχει έδώ καμμίαν σημασίαν ; Την ύπεροχήν πρέπει άρα γε να δώση το πλήθος των φίλων, ή μάλλον ή ποιότης των ; Αν π.χ. το Φθινόπωρον το αγαποῦν όλίγοι, πολύ όλίγοι, αλλ' αν οι όλίγοι αυτοί είνε οι εκλεκτότεροι, — άνθρωποι μ' έξαιρετικήν εύαισθησίαν, με ποιητικήν ψυχήν, με καλλιτεχνικόν μάτι, — τότε το Φθινόπωρον δεν πρέπει να πάρη το πρώτον βραβείον ;

Ίσως. Αλλ' αν οι φίλοι της Άνοιξεως διαμαρτυρηθούν και σηκώσουν επαναστασίαν ; Ως περισσότεροι, δεν θα πνίξουν τους άλλους με τας φωνάς των, δεν θα επιβληθούν με τον αριθμόν των ; Είτε δίκαιον έχει, είτε άδικον, ή πλειοψηφία είνε ή ισχύς, και ή πλειοψηφία νικά... Ευτυχώς δεν πρόκειται ν' άνακηρυχθώ καμμία έποχή Βασιλίσσα, και δεν είμεθα υποχρεωμένοι να λύσωμεν το άκανθώδες αυτό ζήτημα. Απλώς θα περιορισθώμεν εις τας Απαντήσεις και θα ιδώμεν ποία είνε αξία Βραβείου, — άδιάφορον αν ή Έποχή, την όποιαν προτιμά ό διαγωνιζόμενος, είνε πλειοψηφούσα ή μειοψηφούσα.

Αρχίζω από τον πέμπτον σωρόν, από εκείνους που εύρίσκουν έξίσου ώραιάς όλας τας έποχάς ή έξίσου κακάς, (διότι υπάρχουν και τέτοιοι άπαισιόδοξοι).

«Όπως ό Νέρων — λέγει ή Αλώπηξ της Μυτιλήνης, — επεθύμει να είχαν όλαί αι γυναίκες μίαν κεφαλήν διά να ήμπορέση να τας φιλήση όλας, ούτω και εγώ θα επροτιμούσα ναπελάμβανα συνηνωμένα τα θέληγτρα, τα κάλλη και τας απολαύσεις και των τεσσάρων ώρών του Έτους». Εις την Αλώπηκα της Μυτιλήνης παρατηρώ ότι ό άγριος Νέρων δεν ήγητο αυτό ακριβώς, αλλά κάτι αντίθετον : δηλαδή να είχαν όλοι οι άνθρωποι μίαν κεφαλήν, διά να ήμπορέση να... την κόψη.

Το Ίουστεφές Άστν επίσης ζυγίζει χωριστά όλας τας έποχάς και επιλέγει : «Η κρίσις έτελειώσε' όλαί αι ώραι είνε κατ' έμέ Ίσαι' μόνον ή ώρα που θα περιμένω τ' άποτελέσματα της 23ης Κυριακής θα είνε νομίζω άνωτέρα». Αυτό πλέον θα μάς το γράψη κατόπιν !

Ο Βωμός της Έλευθερίας φοβεΐται μήπως, αν ειπή ότι προτιμά μίαν έποχήν, τον έκδικηθούν αι άλλαι : π.χ. το Φθινόπωρον με ύγρασίας και ρευματισμούς (από τώρα ;) το Θερος με ήλιάσεις, ό γέρω — Χειμώνας με παγετούς κτλ. Ωστε «διά τον φόβον των Ίουδαίων» άρνείται ψήφον ύπερ

της Άνοιξεως, την όποιαν φαίνεται κατά βάθος προτιμά. Το Χρυσόπαιδο άπαντά άφελέστατα με τους στίχους αὐτούς :

Είνε ώραίο το Καλοκαίρι
Με τες τόσες του ήδονές,
Τό γλυκό του άεράμι
Και... με τες Διακοπές.

Μου άρέσει κι' ό Χειμώνας
Με τὰ χιόνια τὰ πολλά,
Με τὰ κρούα, τες βροχές του
Και με... την Πρωτοχρονιά.

Ποίαν έποχήν να εκλέξω
Δεν εΐξούω να σου ειπώ,
Αφού όλες μου άρέσουν
Κι' όλα τους τὰ άγατά.

Αυτήν την γενικήν προτίμησιν δι' όλας τας έποχάς, ή την άμνησίαν της έκλογής, εκφράζουν άκόμη: το Σήμα της Διαπλάσεως, το Νυκτολούλουδο, ό Μέγας Κωνσταντίνος, ό Άγγελος Άδερνιός, ό Ύμνος της Έλευθερίας, ή Ελληνική Πατρίς, το Μελαγχρωτό Έλληνόπουλο, ό Αδόντομος, το Ναυτοπούλο της Υδρας (έμμέτρως), το Ζήτω ή Ένωσις (έπίσης έμμέτρως), το Αεσβιακόν Άνθος, ό Ροδοδαφροστεφανωμένος Ηρώς, το Μέγα Ρεύμα και ή Παλλάς, ή όποία ψάλλει ;

Τις ίδιες κάθε έποχή
Τις ίδιες χάρες χάρου
Φθινόπωρο και Άνοιξι
Χειμώνας, Καλοκαίρι !

Πολύ εκλεκτοί όλοι αυτοί οι έπιστολογράφοι, και τρεις άκόμη εκλεκτότεροι, δηλαδή : ή Παιδική Χαρά (που τρέμει σαν φθινόπωρινό φύλλο μη την πετάξω στο καλάθι), ή

«Την μητέρα μου 'στη μέση...» (Σελ. 404, στ. 6')

νιάς Παρθένος (ή όποία επιλέγει ; «μαγεία, μαγεία και αι τέσσαρες έποχαι' εύτυχής ό δυνάμενος να διέρχεται αυτές άνευ θλίψεως και ψυχικής όδύνης») και ή Ιδιότροπος Ξανθούλα, ή όποία διηγείται τόσο εύμορφα μίαν ιστορίαν... Άλλά πού τόπος νάντιγράψω όλας αυτὰς τας απαντήσεις ! Ίσα-Ίσα ή κυρία Διάπλασις μου έμήνυσε ότι το φύλλον αυτό είνε το τελευταίον, ότι πρέπει να περιλάβη πολλά πράγματα, και ότι κατ' ανάγκην πρέπει να είμαι σύντομος.

Σύντομος, μάλιστα. Άλλά πώς να παρατρέξω μίαν τόσο έξυπνην έπιστολήν σαν του Μάρτυρος της Έλευθερίας ! Ακούσατε πώς αρχίζει : «Φθινόπωρο. Κάθημα κάτω από ένα δένδρο. Δύσκολο να σάς πω και τόνωμά του, διότι δεν έχει φύλλα... Γύρω μου φύλλα κίτρινασμένα του Φθινόπωρου, και φύλλα άσπρα... της Διαπλάσεως. Και σκέπτομαι, και φιλοσοφώ, την έποχήν αυτήν των δύο Φ, δηλαδή των Φρούτων και της Φιλοσοφίας...» Έως έδώ. Δεν έχει τόπον και ή λύπη μου είνε μεγάλη... Τί να ειπω όμως και διά την άπάντησιν του Κεντριού ; Φαντασθήτε όλόκληρον σύγγραμμα... εικονογραφημένον. Μόνη αυτή με τας εικόνας της ήμπορούσε να πιάση όλην την Κυριακήν... Τί να κάμω ! Θά περιορισθώ εις μικράν περιλήψιν και εις δύο μόνον εικόνας. Το Κεντριό λοιπόν συναντά τον Χρόνον, ό όποϊος το παίρνει εις τὰ πτερά του και το περιφέρει εις τὰ παλάτια των Έποχών. Άλλά καμμία δεν του άρέσει. Παντού βλέπει κακά, μαρτύρια, βάσανα... Από τὰ ντάπ — ντούπ των βα

ρελιών του φθινόπωρου. πού επισκευάζονται δια τὰ νέα κρασιά «μέ κρότους σαν να βομβαρδίζεται τὸ Πόρτ—Αρθούρ», ἔως τὰ κουνούπια, τὴν ζέστην καὶ τὴν λειψυδρίαν τὸ θέρος, τὸ ὁποῖον ἔχει πρὸς ἐπίμετρον καὶ τὰς ἐξετάσεις τῶν Σχολείων, — ἔως τὴν σάγλαν τῶν παιδικῶν χορῶν τοῦ χειμῶνος, καὶ ἔως τὰς ἀπροόπτους βροχάς, μὲ κάτι ἀπροσδόκητὰ φιλοδομήματα τῶν χειλιδῶν τῆς ἀνοιξέως... Τίποτε δὲν παραλείπει. Καὶ τὸσον εἶνε παραπονιάρης καὶ πεισματάρης, πού ἐπὶ τέλους θυμώνει καὶ ὁ γέρω—Χρόνος καί, φωνάζων «—Ὅλα εἶνε καλά ἀφοῦ εἶνε δικά μου!», τὸν ἐκσφενδονίζει εἰς τὸ χάος... Τότε τὸ *Κεντρί* πίπτει... ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ... ξυπνᾷ.

Ἴδου τώρα διὰ τὰ κρίνετε καὶ δύο—μόνον δύο,—ἀπὸ τὰς σαράντα (ἀρ. 40) γελοιογραφίας, πού συνοδεύουν αὐτὴν τὴν ἐξοχὸν ἀπάντησιν. Ἡ μία παριστᾷ τὴν πρίσιν τῶν ἐξετάσεων (ἀχ! τὸ δυστυχισμένον ἐκεῖνο μαθητικὸ κεφάλι, τί τραγικὸ πού εἶνε καὶ πῶς τὸ λυπᾶται κανεὶς!) καὶ ἡ ἄλλη συμβολίζει τὴν λειψυδρίαν τοῦ θέρους, ὅταν «σκύλοι καὶ ἄνθρωποι μὲ κρεμασμένας γλώσσας συνάπτουν ὀμηρικὰς μάχας διὰ μίαν σταγόνα ὕδατος.»

Μὲ τὸ ἴδιον ἐπάνω—κίτω πνεῦμα τοῦ *Κεντρίου*—ἀλλὰ χωρὶς εἰκόνας, — εἶνε γραμμένη ἡ ἀπάντησις τοῦ *Ἀμιμήτου Γελοιοποιοῦ*, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὁμοῦς προσιμῶ τὴν ἔμμετρον ἀπάντησιν τοῦ *Θύματος τοῦ Φθόγου*. Ἀξίζει τὸν κόπο:

Κυττάω χειμῶνα, μάνα μου! καὶ ἀρχίζω νὰ κρυῖνω.
Θέρος κυττάω, μανούλα μου, καὶ ἀπὸ τὴ ζέστη λυῶνω.
Ὅσο δὲ γιὰ φθινόπωρο καὶ ἀνοιξί—βλαστῆμα τα,
ἔχουν πολλὰ ἐλαττώματα καὶ λίγα προτερήματα.
Ἄνοιξι, λούλουδα πολλά, σαρακοστή, νηστεία,
Κι' ἂν φῶς κανένα φρέσκο αἰγὸ, οὐ, εἶνε ἁμαρτία.
Καὶ ψεύτικη πρωταπριλιά,
Μᾶς μὲ φασαρίες,
Καὶ ἄλλες τέτοιες μπόλικες, ἂν θές, σαχλαμαρίες.
Θέρος ζεστό, καψτό, ψητό, τηγανητό ἂν σᾶρέση,
Θαρρεῖς πῶς ὄλ' οἱ κεραυνοὶ στὰ μούτρα σου ἔχουν πέση.

Φθινόπωρο, κακόκαιρος, σὲ πᾶνει τὸ σινάχι,
Πού νὰ τὸ πάρῃ ὁ δαίμονας καὶ κακοχρονονάχι.

«Φορτωμένος μὲ χίλια ὠραία δῶρα...» (Σελ. 404, στ. 6.)

Ἀπὸ τὸν κουτσο-Φλέβαρο ἴσα μὲ τὸν Γεννάριον, Κι' ἀπὸ τὸ Μῆν τὸν τελοῦ ὡς τὸν στραβὸν Ἀπρίλιον, Ἐνὰ τὸς βροίξια ἴσα μὲ πού νάβγουν δύο Ἕλιον Κι' ὡς πού νὰ γίνω βάτραχος μ' εἰκοσιπέντε σπλήνες, Οὐ, νὰ χαθῆτε ἐποχές! οὐ, νὰ χαθῆτε μῆνες!

Καὶ μὲ τὸ ἀστεῖον αὐτὸ ποίημα ἀλλὰ Σουρῆ, τελειώνει ὁ σωρὸς τῶν ἀψηφίστων, διὰ νᾶρχίσουν οἱ σωροὶ ἐκείνων πού ψηφίζουν μίαν ἀπὸ τὰς τέσσαρας Ἐποχὰς ὠρισμένως.

* *

Ἄς πάρωμεν πρῶτα τὸν Χειμῶνα. Ἐνεκα τῆς ἡλικίας του ἔχει, βλέπετε, κάθε δικαίωμα νὰ προηγηθῆ.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, γέρω—Χειμῶνα. Νὰ ἴδουμ τι σοῦ ψάλλουν οἱ φίλοι σου καὶ διατὶ σὲ προτιμοῦν. . . Καὶ νὰ πρῶτα—πρῶτα τὸ *Κασικιάμι*: «Ὅλες τὲς ἐορτές, λέγει, ἔλες τὲς διασκε-

δάσεις, τί Χριστούγεννα, τί πρωτοχρονιές, τί ἀποκριές, τί, τί, τί... τὲς ἔχει μαζέψει ὁ Χειμῶνας. Καὶ θὰ προτιμοῦσα τὸν Χειμῶνα, ὅπως θὰ τὸν προτιμῶ τῷ χρόνῳ τοῦ ἄχου τελειώσῃ τὸ Γυμνάσιον, γιὰτὶ τὼρ δὲν μπορῶ νὰ τὸν καταλάβω ὅπως πρέπει. . . Ἄκουσε μιά φορά, πέρου, πῶς τὴν ἔπαθα: Ἦταν ἡ τελευταία ἑβδομάς τῶν Ἀπόκριων. Πότ' ἐδῶ μιά ἀπογευματινὴ, πότ' ἐκεῖ ἕνας παιδικὸς χορὸς, πότε στὸ σπίτι μας δεχόμεθα μασκαράδες. . . πού μυαλὸ γιὰ μελέτη! Κ' ἐνῶ στὸ σχολεῖο ὁ κατάλογος γέμιζε μηδενικοῦρες, στὸ σπίτι ὅση ὥρα ἔμενα, παρασκευάζων καὶ τροποποιῶν τὸ ντόμιμό μου, κλειδονόμουνα στὴν κάμαρα καὶ ὑπετίθετο ὅτι διαβάζω. . . Φαίνεται ὁμοῦς πῶς τὰ μυρίστηκε ἡ μητέρα μου, καὶ νὰ σοῦ τὴν ξεπροβάλλει ἕνα πρῶτὸ στὸ σχολεῖο. Πῶς μοῦρῃ ἐκείνη τὴ στιγμῆ, οὔτε κ' ἐγὼ δὲν ξέρω. Πᾶω ἀμέσως καὶ κρύβομαι σὲ μιά ἀποθηκούλα, πού εἶνε πλάι στὸ Γυμνασιον, καὶ ἀπὸ κεῖ, μὲ τὸ μάτι κολλημένον στὴν κλειδαρότρυπα, βλέπω τοὺς καθηγητάς, πού καθένας ἔλεγε τὰ δικά του, καὶ τὴν μητέρα μου στὴ μέση μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα. . . Πῶς μπήκα κείνη τὴν ἡμέρα στὸ σπίτι καὶ τί ἔγεινε ὡς τὸ βράδυ, ἀδύνατο νὰ σοῦ περιγράψω! . . . Ὅλο τὸ ὑπόλοιπο τοῦ χρόνου, ὡς τὰς ἐξετάσεις, ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ διαβάζω, εἶχα δὲν εἶχα μάθημα, πέντε ὥρες τὴν ἡμέρα μπροστὰ στὴ μητέρα μου. . . Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς προσιμῶσθηκα, καὶ τοῦ χρόνου πᾶ θὰ εἶμαι σὰν τὸν *Δικέφαλον Ἀετόν*, πού ἔρχεται κάποτε μὲ τὰ πολιτικά στὸ Γυμνάσιον καὶ τὸν ζηλεύω. . . Τότε θὰ καταλάβω τί ἀξίαν ἔχει ὁ Χειμῶνας.»

Οἱ ἄλλοι τοῦ σωροῦ αὐτοῦ, χωρὶς νὰ διηγούνται τέτοιες ἱστορίες, ἐκθειάζουν τὰ προτερήματα τοῦ Χειμῶνος πού ἔρχεται φορτωμένος μὲ χίλια ὠραία δῶρα (*Σημαία τῆς Ἐπαναστάσεως*), πού χαρίζει τὰς παγοδρομίας καὶ τὰ παιγνίδια μὲ τὰ χιόνια (*Ποντιάς Ἀῦρα*), πού ἔχει τὴν ἐορτὴν διὰ νὰ διασκεδάζουμε (*Πτερωτὴ Καρδιά*), πού τὸν συναντῶμεν «ἐφημέριως» εἰς τὰ κλιμάτᾳ μας καὶ δι' αὐτὸ τὸν ἀγαποῦμεν περισσότερο (*Τῆς Φράκτις τ' Ἀργιολούλουδο*), πού ἐξελίσσει τὰ μεγαλοπρεπέστερα φαινόμενα τῆς φύσεως, θυέλλας, βροχάς, τρικυμίας, πλημμύρας, καὶ ἔπειτα ἡρμῖαν καὶ γαλήνην ἀνοιξέως, (*Μυστηριώδες Μέλλον*), πού μᾶς δίδει «ζεστοὺς—ζεστοὺς λουκουμάδες καὶ μελίρριζο σαλιεὶ βραστόν» (*Θεραπείαι τῶν Μουσῶν*), πού δὲν μᾶς ἐνοχλεῖ οὔτε μὲ κουνούπια, οὔτε μὲ φύλλους, οὔτε μὲ κορέους (*Φιλελευθέρᾳ Κοῆσση*), πού μᾶς ἐμπνέει τὴν φιλανθρωπίαν, τὸν οἶκτον πρὸς τοὺς πτωχοὺς, τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον, καὶ πού κάμνει τὴν γαϊάκην νὰ διηγῆται τὸσον εὐμορφα παραμῦθια, (*Ἑλληνικὸς Παῖαν*, εἰκονογραφημένος), πού μᾶς ἐπιτρέπει νὰ περνοῦμε τοὺς ποταμούς πεζῆ καὶ νὰ γελῶμε τὸσον μὲ τὴν γλύστρα ἐπάνω εἰς τὸν πάγο, (ἀλλ' αὐτὸ βέβαια εἰς τὰ βόρεια κλιμάτα, ὅπου ζῆ τὸ *Ἰερὸν Ἰδανικὸν τοῦ Ἐθνους*), πού εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς Ἑκκλησίας μὲ τοὺς ὠραίους ὕμνους, τῶν Χριστουγέννων, τοῦ Ἁγίου Βασιλείου κλπ. (*Βυζαντινὸ Ἀηδόνι*, τὸ ὁποῖον ψάλλει ὠραϊότατ'!) πού εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κάθεται ἔστ' ἄς τὰς, γὰ ψῆνη κάστανα καὶ γὰ διαβάζῃ *Διάπλασιν* (*Γυμνάσιον Μυτιλήνης*, εἰκονογραφημένον καὶ αὐτὸ), καὶ τέλος πού μᾶς ἐπιτρέπει νὰ. . . ξεσπαθῶμεν εὐκολώτερα, διότι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ θερμότητα του μᾶς δίδει σφρῖγος καὶ ζωὴν, ἐξ ἄλλου ὅλοι οἱ γνωστοὶ μας εὐρίσκονται κοντὰ μας, ἐνῶ τὸ καλοκαίρι διασκορπίζονται, (*Ὁραία Ἑλλάς*).

Εἶνε καὶ μερικὸι ἄλλοι ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι λέγουν τὰ ἴδια. Ἡ Ὁραία τῆς Χίου ὁμοῦς ἀγαπᾷ τὸν χειμῶνα διὰ λόγους

διαφορετικούς καὶ προσωπικούς. Παραδείγματός χάριν διότι χειμῶνα ἀνέρρωσεν ἡ γλυκεῖα τῆς ἀδελφοῦλα, διότι χειμῶνα ἀνεχώρησεν ὁ ἀδελφός τῆς νὰ σπουδᾷσῃ (πού τὸσον τὸ ἐπιθυμοῦσε), καὶ διότι χειμῶνα ἐπάνειδε τὸν μεγαλειερόν τῆς ἀδελφὸν μετὰ ὀκτὼ ὀλόκληρα χρόνια! Ἀλλὰ ἄπροπάντων διότι «τὸν ἐστερήθη, ζῶσα τώρα εἰς τόπον ὅπου σχεδὸν δὲν ὑπάρχει καὶ ἡ μεγάλῃ τῆς ἐπιθυμία νὰ κρυώσῃ ὀλίγον, τὴν κάμνει νὰ φαντάζεται εὐτυχεῖς τοὺς κατοίκους τῶν ψυχρῶν κλιμάτων, πού τῆς φαίνονται σὰν πουλάκια μέσα στὴν φωνὴν τῶν καὶ τοὺς ζηλεύει πού ἔχουν τὸσον μεγάλον χειμῶνα.» Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ δὲν τοὺς ζηλεύω καθόλου. . .

Πολὺ καλογραμμῆν εἶνε ἡ ἀπάντησις τοῦ *Ποιητοῦ τοῦ Παροναοῦ*.

Ἐκθειάζει καὶ αὐτὸς ποιητικώτατα τὸν Χειμῶνα, ἀλλ' εἰς τὸ τέλος λέγει: «Ἐν τούτοις καὶ πάλι θὰ ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἔλθουν τὰ πουλιά, ἡ γῆ νὰ βγάλῃ χορτάρια καὶ ν' ἀνθίσῃ, νὰ γίνῃ ζέστη καὶ κατὸ πιν νὰ φᾶμε ὄλα τὰ ὀπωρικά.»

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀνθρώπινον! Τὸν Χειμῶνα ἐπιθυμεῖ κανεὶς τὴν Ἄνοιξιν, καὶ τὴν Ἄνοιξιν ἐπιθυμεῖ τὸ Θέρος. «Νύκτα μετ' ἡμέραν» τέλος πάντων! . . .

Τί νὰντιγράψω τώρα ἀπὸ τὴν ἔμμετρον ἀπάντησιν τοῦ *Λευκοκνυμάντου Ἀιγαλοῦ*; Καὶ τὰ δεκατρία του τετραστιχα; Ὅλα ἦτο πολὺ. Νὰ διαλέξω μερικά; Ὅλα ἦτο δύσκολον. Περιορίζομαι λοιπὸν εἰς τὸν ἐπίλογον, ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρει τοὺς ἀντιφρονοῦντας, διότι ὁ φίλος μας τοὺς προκαλεῖ . . . εἰς μονομαχίαν:

Ὅτινος δὲν τοῦ ἄρῃσει
Ὁ Χειμῶν καὶ τὸν προσβάλλει,
Ἄ, parole d' honneur σᾶς λέγω,
Πῶς μαζί μου θὰ τὰ βάλῃ.

Νὰ ἴδουμ λοιπὸν πῶς θὰ τὰ ξεμπλέξῃ ὁ γεννάδας *Λευκοκνυμάντος Ἀιγαλός*, διότι δὲν εἶνε ὀλίγοι ὅσοι τὰ ἔχουν μὲ τὸν Χειμῶνα. Καὶ πρῶτα—πρῶτα εἶνε αὐτοὶ πού προτιμοῦν τὸ ἄκρον ἀντίθετον, τὸ Καλοκαίρι. Τί μεγάλος σωρὸς! Καὶ ἀτελειώτος σὰν τὲς ἡμέρες τοῦ καλοκαίριου. . . Εὐτυχῶς πού πολλὰ ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἀπαντήσεις εἶνε μισομνηστικῶν ὡστε νὰ μὴ ἐπιτρέπεται νὰ τὰς παραλείψω.

Οἱ ἄλλοι, οἱ εὐανάγνωστοι φίλοι τοῦ καλοκαίριου, εἶνε οἱ ἐξῆς: Ὑπερήφανος *Φοῖνιξ*, *Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν*, *Ἰαπότης τῶν Λευκῶν Ὀρέων*, *Ἑλληνίς*, *Ἀροσολοισμένη Χρυσωγῆ* (μὲ στίχους), *Ἀῦρα τοῦ Ὀμήρου*, *Φλογέρα τοῦ Βοσκοῦ*, *Ἀρης*, *Γλυκεῖα Ἀνάμνησις*, (ἂν καὶ αὐτῆς, ἔπειτα ἀπὸ τὸ Θέρος, τῆς ἄρῃσει ἡ Ἄνοιξις), *Ἰωάννα Δάρι* καὶ ἄλλοι ἀμέτρητοι. . . Καλοὶ ἐπιστολογράφοι ὄλοι εἰς τὰ γράμματά των ὁμοῦς, τὰ ὁποῖα ἐδιάβασαν αἱ ἀδελφαὶ μου, δὲν βλέπω σημειωμένον τίποτε μὲ κόκκινο μελάνι.

Εἰς τὴν ἀπάντησιν τοῦ *Λάτρου* τοῦ

Ἄπειρου εἶνε σημειωμένη ἡ ἐξῆς ὠραία παρατήρησις: «Ἄν πρὸ ἀργὰ μπορῆ κανεὶς νὰ ἐνοήσῃ καὶ τὰ θέλητρα τῶν ἄλλων ἐποχῶν, τώρα ὁμοῦς ὅπου τὸ ἐπάγγελμά μας εἶνε τὸ σχολεῖον καὶ τὰ γράμματα, καὶ ἐπομένως ὄλα μας τὰ ὄνειρα τείνουν εἰς τὸ καλοκαίρι, νομίζω ὅτι κανεὶς ἄλλη ἐποχὴ δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε δι' ἡμᾶς καλλιτέρα.»

Ὁς συμπλήρωμα, ἔρχεται ἡ ἐπίσης ὠραία παρατήρησις τῆς *Κυρίας Σκαροφαλόστρας*: «Ἡ ἀνοιξις εἶνε ὄλω θά. Ἄμα τελειώσω τὰ μαθήματα, θὰ κάμω αὐτὸ, θὰ κάμω ἐκεῖνο, θὰ πάμε ἐδῶ, θὰ πάμε ἐκεῖ. . . Τὸ καλοκαίρι ὁμοῦς εἶνε ἡ ἐκτέλεσις ὄλων αὐτῶν τῶν θά, εἶνε ἡ πραγματοποιήσις ὄλων τῶν ὀνειρῶν τοῦ χειμῶνος καὶ τῆς ἀνοιξέως.»

Τὸ *Πτερωτὸν Ὀνειρον* τελειώνει ὡς ἐξῆς: «Ἐἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς καρδιάς μου τὸ θέρος μὲ τὲς ποιητικὰς του νύκτας, ἐποχὴ πού αἰσθάνομαι τὴν Ζωὴν καὶ αἰσθάνομαι τὸν Θεόν.»

Μέσα εἰς ἕνα ὠραῖον πλαίσιον ἀπὸ πασαχάλιες(!) καὶ πουλάκια, ἡ *Ἑλληνικὴ Φουστανέλλα* καλλιγράφει αὐτοὺς τοὺς στίχους:

Ἡλιος ζεστός σκορπίζεται ἔστην πλάσι
Καὶ κάτω ἀπὸ δενδράκια ξαπλωμένος
Θαροῦ πῶς θάμαι πάντα θροισμένος
Κι' ὁ κόσμος ἀπ' τὴ ζέστη νὰ χαλάσῃ.

Θέρος! Τὰ χρυσοκίτρινα σταφύλια
Ἐστὸν κάμπο πέρα βλέπω νὰ τραγῶνε
Λογιῶν λογιῶν γλυκὲς φωνὲς σκορπιᾶνε
Τὰ φτερωτὰ ἀπ' τὰ γλυκὰ τοὺς χεῖλια.

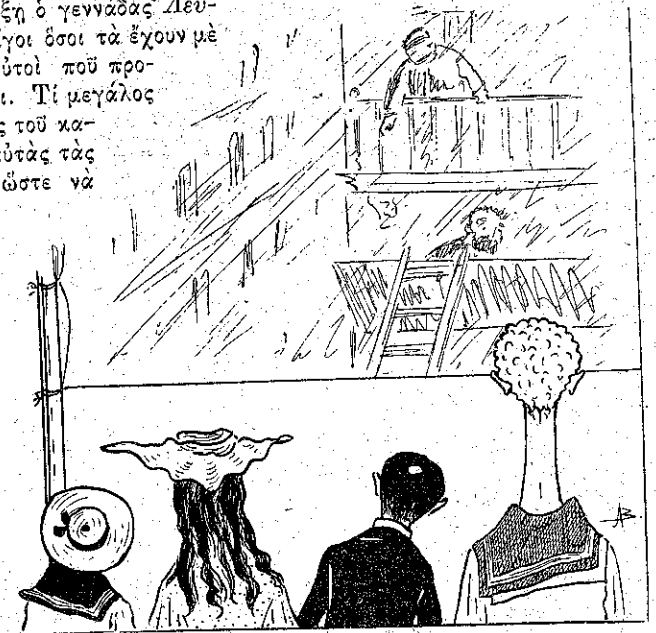
Τὸ θέρος προτιμῶ, αὐτὸ μ' ἄρῃσει,
Αὐτῆ εἶν' ἡ πρὸ καλῆ ἐποχὴ τοῦ χρόνου,
Αὐτῆ γιὰτὸς καλὸς καύμοῦ καὶ πόνου
Κι' ὁ κόσμος βασιλεῖ ἄς τὸ καλέσῃ.

Ὁ *Πόθος τῶν Ἑλλήνων* ἤθελε νὰ ἦτο ἐξοχος ποιητὴς διὰ νὰ ὑμνήσῃ τὸν θερινὸν Ἡλίον, «ὁ ὁποῖος ζωογονεῖ τὸν κόσμον μὲ τὰς φλογεράς του ἀκτίνας—ἂν καὶ τὸ παραξηλώγη κάποτε ὁ εὐλογημένος,—περιορίζεται δὲ εἰς τὸ νὰ τὸν θαυμάσῃ ὅταν βλέπῃ τὰ ἔργα του, «τοὺς ὠραίους καρπούς, τὰ ἀπέραντα χωράφια μὲ τὰ χρυσοῦμένα σταφύλια» κλπ. Σικέπτεται δὲ ὅτι τὸ θέρος πού δὲν ἔχει ὑπεροβολικὴν ζέστην εἰς τὰ κλιμάτᾳ μας, μὲ τὰς ἀπολαύσεις τῶν ἐξοχῶν καὶ τῶν διακοπῶν, ἀποτελεῖ δι' ἕνα μαθητὴν «τῶν ἀγαθῶν τὸ θεϊότερον».

Ἄλλ' οἱ περισσότεροι δὲν ὀμιλοῦν οὔτε διὰ τὸν καυστικὸν ἥλιον τὸν ζωοδότην, οὔτε διὰ τὰς καλλογὰς τῆς θερινῆς ἐξοχῆς. Αὐτοὶ ἐξυμνοῦν τὰς διασκεδάσεις τῆς πόλεως, τὰς ὁμοῦς τὸ καλοκαίρι ἔχουν ὄλον τὸν καιρὸν ν' ἀπολαμβάνουν. Ἐν-

«Στὴν ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου...» (Σελ. 406.)

«Τὸ Ζάππειον μὲ τὸν κινηματογράφον...» (Σελ. 406, στ. α')

νοείται δὲ ὅτι εἶνε Ἀθηναῖοι, διότι μόνον ἴσως εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ θερινῇ ζωῇ εἶνε διασκεδαστικώτερα ἀπὸ τὴν χειμερινῇ. Ὁ Χάχας π: χ: ἀνακράζει: «Εὐλόγημένος ὁ ἐρευρέτης τῶν διακοπῶν! Γιά ἓνα χάχα ὑπάρχει ὠραιότερα ἐποχὴ; Γέλια, γλέντια, θέατρον, λουτρά, Φάληρον κτλ. ὦ, τὸ χρυσὸ τὸ Φαληράκι! Μόνο ποῦ τὸ συλλογίζομαι καὶ μὲ πιάνει μοῦρλα. Ὁ Χάχας ἐστ' ἀλογάνια, ὁ Χάχας ἐστὴν ἐξέδρα, ὁ Χάχας ἐστὴν Ταραντέλλα. Γέλια, γέλια! Νὰ χρυσὴ ἐποχὴ! Νὰ συνεδριάσεις τοῦ Κράτους τῆς Φαιδρότητος παρὰ θῆν' ἄλλος. Χά, χά, χά.»

Γέλια καὶ τὸ Ἀφρόκωμο, ἀτελείωτα γέλια κάμνει ἐτὴν Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου, ὅταν σουλατσάρῃ μὲ τὰς φιληγάδας τῆς καὶ βλέπῃ «ἐνὰ Βωμόν τῆς Ἐλευθερίας αἰωρούμενον εἰς τὰ περίπτερα τῆς Ἐξέδρας (:)» ἐνὰ Μέλλοντα Διπλωμάτην ποῦ ἐνειρεύεται ἴσως τὸ ἐναερίον ταξείδιον τῆς προπαρελθούσης Κυριακῆς ἐνὰ Ἀριεὶ χαριστάτον ποῦ θὰ ψιθυρίζῃ βίβλια: «ἀγγέλη ἀρνάδων ποῦ περνοῦν. . .» μίαν Τρολλὴ Ψυχὴ (μὰ τί τρελλή!) νὰ τριγυρίζῃ κωμικώτατα καὶ νὰ φωνάζῃ σὲ κανένα συνδρομητῆ: «Θεὸς νὰ κωμώτῃ τὸ Ψωμάκι; Νὰ το! ἔμπρός σου εἶνε! ὄχι, πίσω! γύρισε! νὰ ἐκεῖ-κάτω ἐτὴν ἄκρη. . . ὄχι! ἐτὴ μέση! . . . νὰ, τώρα γυρίζει. . . ὄφ, πάλι ἔφυγε!»

— Καὶ ὕστερ' ἀπὸ ὅλ' αὐτὰ, νὰ συλλογίζεσαι ὅτι ἐρχεται τὸ φθινόπωρον καὶ πλακώνει ὁ γέρω-Χειμῶνας! . . .

Καὶ ἡ Παιδικὴ Ἀνάμνησις ἀγαπᾷ ἐπίσης τὸ ἀθηναϊκὸ καλοκαίρι διὰ τὰς ποικιλίας του διασκεδάσεις, διὰ τὰ Φάληρα «ὅπου κάθε ἀπέγευμα συναθροίζονται φίλοι καὶ φίλαι τῆς Διαπλάσεως καὶ γίνεται τοῦ Κουτρούλη ὁ γάμος», καὶ διὰ τὸ Ζάππειον μὲ τὸν κινήματογράφον, «ἄλλο πάλιν κέντρον τῶν φίλων τῆς Διαπλάσεως».

Τὸ Ὑπερ Πατρίδος, τέλος, — διότι ἐδῶ τελειώνουν οἱ προτιμῶντες τὸ Καλοκαίρι, — περιγράφει καὶ αὐτὸ μὲ μεγάλην ζωηρότητα μίαν συνεδρίασιν τοῦ Κράτους τῆς Φαιδρότητος εἰς τὴν Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου, ἢ δὲ ὠραία εἰκὼν τοῦ κ. Βώττη, ὅπου θάναγνωρίσετε πολλοὺς ἀθηναίους φίλους μας, ἐπιπνεύσθη κυρίως ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ὑπερ Πατρίδος.

Αὐτοὶ εἶνε οἱ φαιδροί. Τώρα ἐρχονται οἱ μελαγχολικοὶ φίλοι τοῦ Φθινοπώρου.

«Μιὰ πνεὴ μελαγχολίας, μιὰ πνοὴ θανάτου σκορπιέται παντοῦ», λέγει ἡ Χάμω, ἢ ὅποια πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἔχασε τὸν πατέρα τῆς. «Χωρὶς νὰ θέλω, παρομοιάζω τὸν οὐρανὸν μὲ κάποιο πρόσωπο, ἀπὸ τὸ ὅποῖον ἀρχίζει νὰ περᾷ ἡ μολὴνία σιὰ τοῦ θανάτου, καὶ ἀνατριχιάζω σὲ κάθε τοῦ ἀνέμου φύσημα, θαρρεῖς πῶς ἐτοιμοθάνατος βογγαίει. . . Τάγαπὼ τὸ Φθινόπωρον, γιατί εἶνε τοῦ Πατέρα μου τὸ αἰώνιο μνημόσυνο, τάγαπῶ. . .»

Ὁ Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης ἀγαπᾷ τὸ Φθινόπωρον πρῶτον διὰ τὰς φυσικὰς του καλλονὰς, «τὸ ἡδὺ καὶ μελαγχολικόν

θέλητρον τῶν ὀπῶν εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ θέλῃ καὶ σαγινεῦσθαι χαρακτῆρα ὡς τὸν ἰδικόν του», καὶ δεύτερον διότι εἶνε ἡ ἐποχὴ τοῦ ἀνοίγματος τῶν Σχολείων, — εὐτυχία ὅμως, ἢ ὅποια διὰ τὸν Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης παρήλθεν ἀνεπιστρεπτεῖ, διότι δὲν εἶνε πλέον μαθητῆς.

Ὁ Θεὸς τῆς Ἀγάπης ἀγαπᾷ τὸ Φθινόπωρον διὰ τὴν ποικιλίαν του. Ἀπ' ὅλα ἔχει: καὶ ἡμέρας καλοκαιρινῆς γιὰ τὴν ζωὴν τοῦ ὑπαίθρου, καὶ νύκτες χειμωνιάτικες γιὰ ἐσπερίδες μὲ τὴ φλυαρία τους, ἐνῶ ἔξω βρέχει. — Κατὰ τὴν Διμυλιαν Ἐιμαρμένην, πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς πολὺ ρεαλιστῆς, διὰ νὰ μὴ ἐνθουσιάζεται μὲ τὴν τόσην ποιήσιν καὶ ἐλκυστικὴν χάριν ποῦ ἐγγλείει τὸ φθινόπωρον, τὸ ὅποῖον εἶνε «ἡ τελευταία ἀναλαμπὴ τῆς θνησκούσης φύσεως» θὰ ἦτο, λέγει, πολὺ εὐτυχῆς, ἂν καὶ ὁ ἰδικὸς τῆς θανάτου ἐνίετο «σ' ἐνα πέλαιος ἡρεμίας, ἀρμονίας καὶ κάλλους ἐξαισίου, ὅπως εἶνε τὸ κάλλος τῆς φθινοπωρικῆς φύσεως». — Τὸ Δακρυμένο Τριαντάφυλλον βλέπει τὴν φθινοπωρινὴν φύσιν λυπημένην, καὶ τοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ποῦ λυπάται καὶ ἀγαπᾷ τὸ Φθινόπωρον διότι «εὐρίσκει εἰς αὐτὸ μεγάλαν ὀμοιότητα μὲ τὴν ἀγωνιζομένην ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου». — Ἡ Χρυσουγὴ εὐρίσκει ἀνέκφραστον θέλητρον εἰς τὰς σιγαλὰς βροχὰς, εἰς τὰς ὀρυμνικὰς θυέλλας, εἰς τὰς μαγευμένας χρυσουγὰς, εἰς τὰ μελαγχολικὰ σουρουπώματα καὶ εἰς τὰς γλωμας πανσελήνου τοῦ Φθινοπώρου. — Τὸ «πανόραμα τῆς πενθούσης φύσεως» ἐνθουσιάζει ἐπίσης καὶ τὴν Ἐσμεράλδαν, ἄλλ' αὐτὴ, ἐκτὸς τοῦ μελαγχολικοῦ καιροῦ, ἐκτὸς τῶν ὠραίων χρυσαθέμων καὶ τῶν μενεξέδων, ἐνθυμεῖται καὶ τὰ φρούτα τοῦ Φθινοπώρου, σταφύλια, μήλα, κάστανα, ρόδια, κεδόνια, πορτοκάλια καὶ μανταρίνια. Εἶνε δηλαδὴ ποιήτρια, ἀλλὰ καὶ ὀλίγον φαγοῦ. . . Ἡ Μακεδονικὴ Ἑλλῆς ὅμως εἶνε πολὺ φαγοῦ καὶ ἐῖλου ποιήτρια. Τὰς ἐποχὰς κρίνει μόνον ἀναλόγως τῶν φρούτων καὶ τῶν γλυκισμάτων ποῦ τῆς φέρουν! Προτιμᾷ δὲ ἐκείνην, ἢ ὅποια «ικανοποιεῖ περισσότερο τὰς ὀρέξεις τῆς λαίμαργίας τῆς» — μὲ ἄλλους λόγους τὸ Φθινόπωρον. Ἐλπίζω ὅτι οἱ ποιητῆ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ σωρὸς θὰ συγχωρήσουν τὴν παρεῖσικτον λαίμαργον, τοῦλάχιστον διὰ τὴν εἰλικρινεῖάν τῆς.

Ἰδοὺ τώρα καὶ ὁ μεγαλύτερος σωρὸς. Εἶνε οἱ φίλοι τῆς Ἀνοιξέως. Τῆς θαυμασίας ἐποχῆς ποῦ μᾶς φέρνει τὰ κεράσια (Χλόη), ποῦ μᾶς κάμνει νὰ ἐλαφρόνωμεν ἀπὸ τὰ βαρεῖα καὶ ἀνυπόφορα ἐνδύματα τοῦ χειμῶνος (Ἄθρα τοῦ Βερούμιον, ἐμμετρος καὶ εἰκονογραφημένη), ποῦ ἔχει τὸν Μάρτιον μὲ τὴν 25ην Μαρτίου, τὸν Ἀπρίλιον μὲ τὸ Πάσχα καὶ τὰ κίρκινζ αὐγά, καὶ τὸν Μάϊον μὲ τὴν Πρωτομαγιάν (Ἄθρα τοῦ Πηλίου), ποῦ ἐρχονται αἱ χελιδόνες καὶ τὰ ἄλλα ἀποδημικὰ πτηνά, καὶ «κτιζόντα τὰς φώλεας τῶν πληροῦσι τὸν ἄερα διὰ γλυκυτάτων ἀσμάτων» (Γοργώφτερη Νίκη), ποῦ ἔχει ἄνθη κολλὰ, καὶ μετρίαν, πολὺ εὐχάριστον θερμοκρασίαν (Ὀΐτις),

ποῦ εἶνε «μοναδικὴ ἐποχὴ διὰ τοὺς περιηγητὰς, ἀρχαιολόγους, φυσιοδίφας, νοσοῦντας καὶ ἀναρρώνοντας, ὡς καὶ πάντας τοὺς φίλους τῆς τέρψεως καὶ τῆς ἀπολαύσεως» (Παλιᾶτος Μπελφραγκῶρ), ποῦ ἔχει τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν μὲ τὸν Ἐπιτάφιον, τὸν ὅποῖον ἐξέσον ἀγαπᾷ ν' ἀκολουθῇ ἡ Φίλη τῶν Ζώων — καὶ τόσα ἄλλα πράγματα καὶ θαύματα, τὰ ὅποια μὲ μεγάλην εὐγλωττίαν ἀπαριθμοῦν καὶ ἐξυμνοῦν οἱ φίλοι μας: Μῦθρον τῆς Καρδίας, Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρεῶν, Κυματοθραύτης τοῦ Ἐδξείνου, Γλυκεῖα Ἑλλάς, Δραπέτης Ἀγγελος, Δαρνοσιεφῆς Σημαῖα, Ἑλπίς τοῦ Μέλλοντος (μὲ στίχους), Ἐαρινὴ Ἑσπέρα, Χρυσάκιττη Ἀγῆ, Σημαῖα τοῦ Φωτός (μὲ στίχους), Ροδία, Φιλόπατρος Ἑλληνοπούλα (μὲ ἀπονομῆν βραβείων εἰς τὸ τέλος, ὅπως τῆς Πιερωτῆς Καρδίας), Ἀλκυμνος Νεότης, Εἰμαρμένη, Πιερωτὸς Ἀγγελιαφόρος, Γλυκὸ Φιλάκι, Ἄνθος τῆς Ἰδης, Φλοῖσθος τῆς Θαλάσσης (μὲ πολὺ ὠραίους στίχους), Ἐσπερινὸς Ρεμβασμός (καὶ μὲ μίαν εἰκονογραφίαν), Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης, Κροκόπεπλος Ἦως καὶ ἄλλοι ἀναριθμητοί.

ποῦ εἶνε «μοναδικὴ ἐποχὴ διὰ τοὺς περιηγητὰς, ἀρχαιολόγους, φυσιοδίφας, νοσοῦντας καὶ ἀναρρώνοντας, ὡς καὶ πάντας τοὺς φίλους τῆς τέρψεως καὶ τῆς ἀπολαύσεως» (Παλιᾶτος Μπελφραγκῶρ), ποῦ ἔχει τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν μὲ τὸν Ἐπιτάφιον, τὸν ὅποῖον ἐξέσον ἀγαπᾷ ν' ἀκολουθῇ ἡ Φίλη τῶν Ζώων — καὶ τόσα ἄλλα πράγματα καὶ θαύματα, τὰ ὅποια μὲ μεγάλην εὐγλωττίαν ἀπαριθμοῦν καὶ ἐξυμνοῦν οἱ φίλοι μας: Μῦθρον τῆς Καρδίας, Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρεῶν, Κυματοθραύτης τοῦ Ἐδξείνου, Γλυκεῖα Ἑλλάς, Δραπέτης Ἀγγελος, Δαρνοσιεφῆς Σημαῖα, Ἑλπίς τοῦ Μέλλοντος (μὲ στίχους), Ἐαρινὴ Ἑσπέρα, Χρυσάκιττη Ἀγῆ, Σημαῖα τοῦ Φωτός (μὲ στίχους), Ροδία, Φιλόπατρος Ἑλληνοπούλα (μὲ ἀπονομῆν βραβείων εἰς τὸ τέλος, ὅπως τῆς Πιερωτῆς Καρδίας), Ἀλκυμνος Νεότης, Εἰμαρμένη, Πιερωτὸς Ἀγγελιαφόρος, Γλυκὸ Φιλάκι, Ἄνθος τῆς Ἰδης, Φλοῖσθος τῆς Θαλάσσης (μὲ πολὺ ὠραίους στίχους), Ἐσπερινὸς Ρεμβασμός (καὶ μὲ μίαν εἰκονογραφίαν), Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης, Κροκόπεπλος Ἦως καὶ ἄλλοι ἀναριθμητοί.

Ἀλλὰ ἡ ὠραιότερα ἀπάντησις ἐξ ὅλων εἶνε τοῦ Ταπεινοῦ Γίασεμιῦ. Ὁ φίλος μας αὐτὸς φαντάζεται ὅτι βλέπει εἰς ἓνα πανόραμα τὰς τίσσασας ἐποχὰς, καὶ ἰδοὺ πῶς περιγράφει τὴν Ἀνοιξίν:

«Γκρορρρ! . . . Ἐδῶ βλέπετε καὶ παρατηρεῖτε τὴν Ἀνοιξίν μὲ τάνθη τῆς, τὰ κελαθήματα τῶν πτηνῶν, τὰ ὅποια πετοῦν χαρίζοντα εἰς τὰ ἀγαθίσαντα δένδρα, μὲ τὰ κελάρυσματα τῶν ρυακίων, μὲ τὸν χρυσὸν καὶ ζωογόγον ἥλιον, μὲ. . . μὲ χίλια μὲ. . . Μετ' ὀλίγον ἐρχεται ἡ ἡμέρα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τῶν ἱερῶν ἀναπολήσεων καὶ τῶν ἐθνικῶν ἐνείρων. . . Εἶνε ἡ 25ῃ Μαρτίου. Κατόπιν ἐρχεται ἡ περίοδος τῆς θρησκευτικῆς μεταρσιώσεως, ἡ ἐβδομάς τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐπειτα, παραλλήλως τῆς Ἀναστάσεως τῆς φυλῆς μας, ἐρχεται ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου. Πάσχα! . . . Ἐ, ἀρκεῖ! Ἀνοίγω τὰ μάτια μου — κλείω δηλαδὴ τὸ πανόραμα — καὶ ἀνακράζω: Προτιμῶ τὴν Ἀνοιξίν, κατὰ τὴν ὅποιαν ἐορτάζουν ἡ Πίστις, ἡ Πατρις καὶ ἡ Φύσις».

Ἡ τελευταία αὐτῆ φράσις δίδει τὴν ὑπεροχὴν ὄχι μόνον εἰς τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ταπεινοῦ Γίασεμιῦ ἀπέναντι τῶν ἄλλων ἀπαντήσεων, ἀλλὰ ἴσως καὶ εἰς τὴν Ἀνοιξίν ἀπέναντι τῶν ἄλλων ἐποχῶν. Ἐγὼ τοῦλάχιστον εἰς τὸ ἐξῆς θὰ προτιμῶ τὴν

Ἀνοιξίν, ἀφοῦ αὐτὴ μᾶς χαρίζει τὴν μεγαλειότεραν θρησκευτικὴν ἐορτὴν, τὴν μεγαλειότεραν ἐθνικὴν ἐορτὴν καὶ τὴν μεγαλειότεραν πανήγυριν τῆς Φύσεως. Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν θὰ προτιμῶ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ταπεινοῦ Γίασεμιῦ.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ταπεινὸ Γίασεμι [15Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐθμα τοῦ Φθόνου. [10Ε]. — Ἑλληνικὴ Φουσαγγέλλα [8Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Καρικάνι [7Ε]. — Δάτσης τοῦ Ἀπείρου [7Ε]. — Κυρία Σκαρφαλόστρα [6Ε].

Α' ΕΠΙΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον): Πιερωτὴ Καρδία. — Χρυσόπαιδο. — Μάρως τῆς Ἐλευθερίας. — Αἰμυλτὸς Γελοκοποῖς. — Ὁραία Ἑλλάς. — Θεὸς τῆς Χίου. — Ποιητῆς τοῦ Παρνασσῶ. — Πόθος τῶν Ἑλλήνων. — Χάχας. — Ἀφρόκωμο. — Ὑπερ Πατρίδος. — Χάμω. — Φλοῖσθος τῆς Θαλάσσης.

Β' ΕΠΙΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον): Ἰδιότροπος Ἐαρθούλα. — Ἰερὸν Ἰδανικὸν τοῦ Ἐθνους. — Βυζαντινὸ Ἀθῶνι. — Γυμνάσιον Μυτιλήνης. — Λευκοκύματος Αἰγαλός. — Παιδικὴ Ἀνάμνησις. — Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης. — Θεὸς τῆς Ἀγάπης. — Αἰμυλτὴ Εἰμαρμένη. — Δακρυμένο Τριαντάφυλλον.

Γ' ΕΠΙΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον): Ἀλώπηξ τῆς Μυτιλήνης. — Ἰσοσφές Ἄστν. — Βωμός τῆς Ἐλευθερίας. — Παλλάς. — Παιδικὴ Χαρά. — Ἑλικωνιάς Παρθένος. — Ἑλληνικὸς Παιάν. — Χρυσουγῆ. — Ἐσμεράλδα. — Μακεδονικὴ Ἑλπίς.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ ἐν [Ε] εἰς ἕκαστον): Ὅλοι ὄσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κελίον.
ΕΚΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ (τιμητικῶς): Κεντρί [20Ε].

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
 «Ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγωνίσματα τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, ποῖον σὰς ἀρέσει καλλίτερον καὶ διατί;»

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν δικαιούνται ν' ἀπαντήσουν μόνον ὄσοι — συνδρομηταί, συνδρομητρίαι ἢ ἀδέλφια τῶν — θὰ ἔχουν καὶ ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1907.

Αἱ ἀπαντήσεις, — καθαρῶραμμένα εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, μὴ υπερβαίνουσαι τὰς δύο σελίδας (κατεβατὰ) συνήθους ἐπιστολῆς, καὶ ὑπογεγραμμένα μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον τοῦ διαγωνιζομένου, — εἶνε δεκταὶ **μέχρι τῆς 10ης Ἰανουαρίου** τὸ βραδύτερον.
 Κατ' ἐντολὴν τῆς Διαπλάσεως **Ο ΑΝΑΝΙΑΣ**

Τὸ ὤραιοτερον καὶ χρῆσιμώτερον ὄρωρον τοῦ Νέου ἔτους εἶνε ὁ Νεὸς τόμος τῆς „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“ τοῦ 1906

Μὲ τὰς 416 σελίδας του — Μὲ τὰς 400 εἰκόνας του — Μὲ τὸν «Ναυτόπαιδα τοῦ Σουρκοῦφ» — Μὲ τὸ «Φεγγαρόπαιδο» — Μὲ τὰ «Ἀπομνημονεύματα Ἰπποποτάμου» κτλ. Ἄδεται ὁ τόμος τοῦ 1906 εἶνε ἤδη ἕτοιμος. Χρυσόδετος θὰ εἶνε ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὀλίγα ἀντίτυπα θὰ δεθοῦν, ὄσοι θέλουν νὰ ἐξασφαλίσουν τὸν τόμον χρυσόδετον, διὰ νὰ τὸν χάρισουν τὴν Πρωτοχρονιάν, πρέπει νὰ κάμουν τὴν παραγγελίαν τῶν ἀπὸ τώρα.

Τιμᾶται: **ΑΔΕΤΟΣ** δραχ. ἢ φε. χε. 8. — **ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** δραχ. ἢ φε. χε. 11.
 Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτυπον.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
 Εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῆς Διαπλάσεως

ΜΑΡΚΟΣ Ι. ΚΑΡΟΥΖΟΣ
 Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ὀνειρον τῆς Πατριδος
 Εἰς τὴν 22αν Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως
 (Ἰδε Διάπλασιν ε. ε. σελ. 330).

Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ ΚΑΙ Ο ΚΑΦΦΕΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ἡ Σταματίνα καταλαβαίνει ἔξαφνα ἀπὸ ποῦ ἔρχονται ἐκεῖνα τὰ ἄγρια νιαουρίσματα. Τρέχει καὶ ἀνοίγει τὸ καθουρδιστήρι, καὶ τὸ ψιφινάκι, με σηκωμένο τὸ μαλλί του, πηδᾷ καὶ κυλιέται μέσα στὴν κουζίνα σὰν μαῦρο τόπι ποῦ ἔχει τρελλαθῆ!

Μὲ τὰ ξεφωνητὰ τῆς ὑπηρετρίας, με τὰ φοβερὰ νιαουρίσματα ποῦ ἔκαμνε τὸ γατάκι, ὅλες αἱ κυρίες τρέχουν ἀπὸ τὸ σαλόνι νὰ ἴδουν τί γίνεται στὴν κουζίνα.

Ἡ καλὴ γρηὰ κυρία κοντεύει νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴν λύπη της. Τὸ καιμένο τὸ ψιφινάκι της, αὐτὸ ποῦ ἦτανε τόσο ἄσπρο, τόσο καθαρὸ, ἔγινε τώρα μαῦρο καὶ μουντζούρικο. Ἡ μαμμά τρέμει ἀπὸ τὴν λαχτάρα της.

— Αὐτὸ τὸ γατάκι, λέγει, εἶνε λυσασμένο. Μποροῦσε νὰ ξεσχίσῃ τὰ παιδιὰ, νὰ τὰ τυφλώσῃ! Τί συνέδη λοιπὸν; Λέγε Σταματίνα!

Ἡ Σταματίνα διηγεῖται πῶς ἔλειψε ἀπὸ τὴν κουζίνα, καὶ τί εἶδε, ἅμα ἐγύρισε.

Ἡ Λουλούκα καὶ ὁ Λουλοῦκος, με τὰ ροῦχὰ τους λερωμένα, με τὰ χέρια καὶ τὰ μούτρα τους μαῦρα, κατεβάζουν ἀπὸ τὴν ἐντροπήν τὰ μάτια τους.

«Τραβοῦν ὁ καθέννας εἰς τὸ σχολεῖόν του...» (Σελ. 408.)

Ἡ μαμμά μαλώνει, καὶ ἡ φωνὴ της, αὐστηρὰ καὶ ἀλλοιώτικη, παγώνει τὰς καρδουλές των.

Ἵστερα στέλνει καὶ φωνάζει ἕνα κλειστὸ ἄμαξι καὶ βάζει τὰ δύο παιδιὰ μέσα, ἐνῶ λέγει εἰς τὴν θεὰ της:

— Δὲν τολμῶ νὰ περάσω ἀπὸ τοὺς δρόμους, μ' αὐτὰ τὰ δύο ἀραπάκια.

Εἰς τὸ σπίτι, ὁ Λουλοῦκος καὶ ἡ Λουλούκα, ὕστερα ἀπὸ ἕνα καλὸ σαπούνιαμα—σωστὴ μπουγάδα!—πηγαίνουν ἀμέσως στὰ κρεβατάκια των, χωρὶς φαγητό, με ξερὰ ψωμί μονάχα.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, γίνεται τὸ δικαστήριον. Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμά συζητοῦν καὶ ἀποφασίζουν διὰ λογαριασμόν των. Ἀφοῦ τὰ δύο παιδάκια εἶνε τόσο σκανδαλιάρικα καὶ ὄλο ἀνοησίες κάνουν, πρέπει νὰ πᾶνε εἰς τὸ σχολεῖον. Καὶ ἔπειτα, ἅμα τὸ παιδί εἶνε ἕξ ἔτων, πρέπει νὰ μάθῃ γράμματα. Ἡ ζωὴ δὲν εἶνε μοναχὰ γιὰ τὰ παιγνίδια. Ἄς φυλάξουν τὴν ὄρεξίν των διὰ τὰς διακοπὰς...

Ἡ Λουλούκα καὶ ὁ Λουλοῦκος, φορτώνονται τὰς σάκκους των, καὶ τραβοῦν ὁ καθέννας εἰς τὸ σχολεῖόν του... Τοὺς εὐχομαι νὰ παίρνουν καλοὺς βαθμούς, διὰ νὰ λησμονηθοῦν αἱ ἀταξίες ποῦ ἔκαμαν ἕως τώρα!

ΤΕΛΟΣ

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΤΑΞΕΪΔΙ

ΚΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Τὸ πρῶν, ἡ Φρανσίνα ἦτο πλέον ἐντελῶς καλὰ. Ὁ πατέρας μου ὁμῶς, διὰ κάθε ἐνδεχόμενον, τῆς ἐγκατέστησεν εἰς τὸ δωμάτιόν της ὡς νοσοκόμον τὴν σύζυγον τοῦ ξενοδόχου, καὶ ἔζηθε πολὺ ἐνωρίς, διὰ νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν δασκάλαν μας. Ὁ Ἰάκωβος, ὁ Γιώργης καὶ ἐγὼ ἐπεριμέναμεν νὰ τὸν συνοδεύσωμεν ἕως τὴν εἰσαγγελίαν, ὅπου κατὰ πρῶτον μετέβη.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἦτο ἄνθρωπος συμπαθέστατος, με πνεῦμα σπινθηροδόλον, καὶ ἐνόησε με τὴν πρώτην λέξιν τὰς ἐξηγήσεις τοῦ πατέρα μου.

— Εἶνε ἀστείωτάτη αὐτὴ ἡ περιπέτεια! ἀνέκραξε γελῶν. Εἶμαι καταλυπημένος ὁμῶς, διότι ἔξεσπασεν εἰς τὸ κεφάλι τῆς διδασκαλίσσης τῶν ἀνεψιῶν σας, ἀγαπητέ μου Λατερριέρ, ἀλλὰ θὰ συμφωνήσετε καὶ σεις μαζί μου ὅτι

ἡ παρεξήγησις τοῦ ἐνωμοτάρχου εἶνε φυσικωτάτη. Εἶχεν ἐκδοθῆ ἔνταλμα συλλήψεως ἐναντίον κάποιου Φρίτς φὸν Βόλφ, ὁ ὁποῖος ἐφωράθη κατασκοπεύων εἰς τὰ γυμνάσια στρατιάς, τὰ ὁποῖα ἐκτελοῦνται πρὸς τὸ Πόνε. Ὁ Γερμανὸς αὐτὸς ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν στρατιωτῶν ποῦ τὸν εἶχαν συλλάβῃ καὶ κατέφυγεν εἰς τὸ πανδοχεῖον, ὅπου τὸν συνήντησαν τὰ παιδιὰ σας ἐκεῖ διὰ νὰ διαφύγῃ τὰς ἐρεῦνας τῆς χωροφυλακῆς, ἠλλάξε τὰ φορέματά του με τὰ φορέματα τῆς μῆς Ρεβέκκας Σίμφων. Οἱ

χωροφυλακες ἔφθασαν, ὅταν πλέον εἶχε πετάξῃ τὸ πουλί, καὶ, ἅμα ἔμαθαν τὸν μεταμφιεσμόν του, εἰδοποίησαν ὅλους τοὺς πύργους σταθμοῦ. Ἐξηκολούθησαν τὰς ἐρεῦνας των, ἐνόμισαν δὲ ὅτι ἐπαγεῦρον τὰ ἴχνη του, ὅταν ἔμαθαν τὴν δῆθεν κλοπὴν τῆς χήνας εἰς τὸ Κουρτεβοῦ, καὶ ἡ σφάλερα αὐτὴ ἀνίχνευσις τοὺς ἔκαμε νὰ μὴ ἀκολουθήσουν τὸν καλὸν δρόμον εἰς τὴν καταδίωξιν τοῦ κατασκόπου... Ἄλλως τε διὰ τὸ περιεργον τοῦ πράγματος, θὰ σὰς ἀνακοινώσω τὴν ἐκθεσιν ποῦ ἔλαβα χθὲς τὸ βράδυ, παραπολὺ ἀργά ὅμως ὥστε νὰ προβῶ εἰς τὴν ἀνάκρισιν τῆς συλληφθείσης.

Ὁ πατέρας μου ἀνέγνωσε τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἐνωμοτάρχου, ὁ ὁποῖος με ἀφθόνους γλωσσικοὺς σολοικισμοὺς διηγεῖτο πῶς, περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς παρελθούσης νυκτός, ἐνῶ παρεμόνευεν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, εἶδε νὰ καταβαίνει ἀπὸ τὸ βαγόνι τῶν κυριῶν, μίαν κυρία, ἡ ὁποία τῷ ἐφάνη σὰν ἄνδρα μετρημισμένοιο μὲ γυναικεῖα. Ὑπόπτειυσεν ἀμέσως ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ κατασκοπος, καὶ ὀρμήσας τὸν συνέλαβεν ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα. Ἀλλὰ ὁ ἀγκῶν αὐτὸς ἦτο ἕνας σάκκος, τὸν ὁποῖον ὁ εἰρημένος ὑπόπτος ἐγκατέλειπεν εἰς τὰ χέρια τοῦ ἐνωμοτάρχου, καὶ ἐξηφανίσθη ἐντὸς τοῦ σκότους. Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐνῶ ἔξηκολούθει τὰς ἐρεῦνας του, μαζί μ' ἕνα χωροφύλακα, εἰς τὴν πόλιν καὶ τὰ προάστια, ὁ ἐνωμοτάρχος εἶδε διευθυνόμενον πρὸς τὸν ναύσταθμον τὸ ἀντικείμενον τῶν ἀναζητήσεών του. Ἐπλησίασε καὶ τὸ ἤρπασεν ἀπὸ τὸν γιακᾶ, ἐνῶ τὸ γυναικεῖον πρόσωπον ἐδομῆρδιζε τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας με ὕβρεις εἰς ξένην γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν ὁ ἐνωμοτάρχος δὲν ἐδίστασε νὰ βαπτίσῃ προσωπικήν...

Φυσικὰ δὲν πταίει διόλου ὁ γενναῖος ἐνωμοτάρχος, παρετήρησεν ὁ πατέρας μου, θὰ σὰς εἶμαι ὁμῶς πολὺ ἐγγνώμων, ἀγαπητέ μου κύριε εἰσαγγελεῦ, ἂν διατάξετε νὰ μᾶς ἀποδοθῆ ἡ μῆς Ρεβέκκα.

— Ἐρχομαι μαζί σας διὰ νὰ ἐξομολύσω πᾶσαν δυσκολίαν, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς...

Πόση εἶνε ἡ ὑπεροχὴ τῆς βρεταννικῆς ἀπάθειας ἀπὸ τὴν γαλλικὴν νευροπάθειαν! Ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν εἰρηκτῆν, ὅπου τὴν ἐθρηνοῦσαμεν ὅτι τὴν εἶχαν βυθίσῃ, ἡ μῆς Σίμφων μᾶς ἐνεφανίσθη με τὸ πρόσωπον ἀτάραχον ὡς μάρμαρον, με αὐστηρῶς ἀνεπίληπτὸν παράστημα. Ἐπίστευεν ὅτι θὰ προσεβάλλετο ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς φυλῆς της, ἂν εδείκνυε τὴν παραμικρὰν ταραχήν. Ὅλη ὁμῶς αὐτὴ ἡ προσποιητὴ γαλήνη δὲν ἐκρατήθη, ὅταν ἀπροσδοκῆτως ἐνεφανίσθη ὁ... Ἡλίας Ἴερειας... ὁ ἄλλως ὀνομαζόμενος Φρίτς φὸν Βόλφ,

ὅστις εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς φυλακῆς, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποῦ τὴν διέσχισε τὸ ἀθῶον θῦρά του, στριζόμενον εἰς τὸν βραχίονα τοῦ πατέρα μου. Ἡ ἐκφρασίς «εἰσῆλθον» εἶνε κάπως ποιητικὴ, διότι δὲν ἤρχετο θεληματικῶς εἰς τὴν μαγευτικὴν ἐκείνην διαμονὴν ὁ «ἀπόστολος». Ὁ παλαιὸς μας γνώριμος, ὁ ἐνωμοτάρχος, τὸν ἐσπρωχνε με ἔχι πολλὰς φιλόφρονήσεις, ἐνῶ δύο χωροφύλακες τὸν ἐκρατοῦσαν δεμένον διὰ νὰ μὴ φύγῃ.

Ἐμπρὸς εἰς τὸν εἰσαγγελεῖα, ὁ βαθμοφόρος ἔφερε τὴν δεξιάν του εἰς τὸ πλῆξιον καὶ εἶπε με βροντώδη τόνον:

— Συγγνώμην, με συγχωρεῖτε, κύριε εἰσαγγελεῖα... εἶδαμε κ' ἐπάθαμε νὰ βροῦμε ἕνα κατάσκοπον, καὶ τώρα ἔχομε δύο πιασμένους.

— Δηλαδή περισσεύει ἕνας, ἀπάντησεν ὁ δικαστικὸς λειτουργός, με εὐθυμὸν τόνον. Καὶ ποῦ τὸ ἐξετρυπώσατε τὸ δεύτερο πουλάκι σας, ἐνωμοτάρχα; — Δεδομένου ὅτι ἐλάβαμεν εἰδήσεις ὅτι ἦτο κρυμμένος εἰς ἕνα νορθηγικὸν πλοῖον, εἰς τὸν ἐμπορικὸν λιμένα, ἐπροφθάσαμεν κ' ἐφθάσαμεν ἐγκαίρως διὰ νὰ γραπώσωμεν τὸν κἀτηγορούμενον, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποῦ ἠλλάξε τὰ ἀλλόφυλα ροῦχά του, διὰ νὰ βγῇ στὰ πανιά με τὸ πλοῖον. Ἀλλὰ, καθὼς τὸ εἶπε καὶ ὁ κύριος εἰσαγγελεὺς, τώρα περισσεύει ἕνας... Ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο εἶνε ὁ γνήσιος;

Καὶ ἔξυεν τὸ κρανίον του με τὰ δάκτυλά του.

— Τὸν ἀναγνωρίζετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον; ἠρώτησεν ὁ εἰσαγγελεὺς τὴν μῆς Ρεβέκκαν.

— Ἐρωτᾶτε, ἂν ἐγὼ ἀναγνωρίζω αὐτὸν!... Ἀχ! κακοῦργε... βδέλυγμα... φρίκη! ἐξεφώνησεν ἡ Ρεβέκκα, ἔξω φρενῶν ἐπὶ τέλους. Ὡ! αἰσχος! εἶχε κλέψῃ αὐτὸς ἐνδύματα ἐμοῦ!

— Τὸ ἔκαμα ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ! ἔκαμε τὴν ἀνοησίαν ν' ἀπαντήσῃ με εἰρωνεῖαν ὁ πρῶν ἀπόστολος.

— Ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ, ἐγὼ τὰ πάντα δύναμαι νὰ συγχωρήσω... ὄχι ὁμῶς δύναμαι νὰ συγχωρήσω ἐξευτελισμόν... Νὰ κοιμηθῶ ἐγὼ εἰς τὴν φυλακὴν, ἐγὼ, κόρη τῆς Ἀγγλίας!...

— Καὶ σεῖς, κύριε, διέκοψεν ὁ εἰσαγγελεὺς, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν πατέρα μου, τὸν Ἰάκωβον καὶ ἐμέ, ἤμπορεῖτε νὰ πιστοποιήσετε ὅτι αὐτὸς ἐδῶ εἶνε ὁ ἴδιος ἄνθρωπος ποῦ εἶχατε συναντήσῃ εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς κυρᾶ-Μουρόττας;

Ἐβεβαιώσαμεν ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ κλέπτης τῆς μῆς Σίμφων, ἂν καὶ ἐν τῷ μεταξῷ οἱ χωροφύλακες τοῦ εἶχαν βγάλῃ τὰ ψεύτικα λιναρένια γένεια του.

— Λοιπὸν, δὲν σὰς κρατῶ πλέον. Εἶσθε ἐλευθέρως, δεσποινίς. Καὶ πάλιν

σὰς ἐκφράζω τὴν εὐλικρινῆ μου λύπην διὰ τὴν παρεξήγησίν. Πηγαίνω νὰ ὑπογράψω τὸ ἔνταλμα φυλακίσεως τοῦ πραγματικοῦ ἐνόχου.

— Ἦθελον ἐγὼ λάβω τὸν σάκκον ἐμοῦ! ἀπήντησεν ἀπλῶς ἡ πολυβάσανισμένη Ρεβέκκα.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἔγινε πάλιν κἀτοχος τοῦ περιφθίμου πολυχρώμου σάκκου τῆς, τὸν ὁποῖον τῆς ἀπέδωσαν, ἀφοῦ τὸν ἐκένωσαν ἀπὸ τὰ διάφορα πειστήρια, σχέδια δηλαδὴ καὶ κρυπτογραφικὰς σημειώσεως, τὰς ὁποίας εἶχε κρύψῃ ἐκεῖ μέσα ὁ κατάσκοπος.

— Ὅταν συνήλθομεν ὅλοι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, παρεκάλεσαμεν τὴν μῆς Σίμφων νὰ μᾶς διηγηθῇ τὴν Ὀδύσειάν της.

«Βιατάλαβα μᾶς εἶπε με τοὺς συνηθισμένους της ξενισμοὺς—ὅτι ἡμῖν σχεδὸν καλὰ, κ' ἐξέκρινσα διὰ νὰ συναντήσω τὰς δεσποινίδας Φρανσίαν καὶ Μαρίαν· ἐβάδιζα κατ' εὐθείαν γραμμὴν πρὸς τὴν θύραν τοῦ ναυστάθμου, ἐκεῖ ὁμῶς ἕνας μικρὸς στρατιώτης μ' ἕνα μεγάλο τουφέκι εἶπεν εἰς ἐμέ:

— Δὲν ἐπιτρέπετε ἀδύο χωροφύλακες τὸν ἐκρατοῦσαν...» (Σελ. 409.)

— Πρέπει νὰ εἰσέλθω ἐγὼ.

— Δὲν ἐπιτρέπεται!

— Εἶμαι Ἀγγλὶς καὶ πρέπει νὰ εἰσέλθω!

— Ἀλάργα... ἀλάργα...

«Ἐκαμα τότε τὴν σκέψιν· εἶνε ἴσως καὶ ἄλλη θύρα, καὶ ἐπήγα νὰ εὑρῶ αὐτήν. Ἐξαφνα δύο χέρια ἀρπάζουν ὦμους ἐμοῦ... «Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, φωνάζει ὁ πολίσιμον, σὰς συλλαμβάνω!»

— Ἀπαγορεύω ὑμᾶς ἐγγίσετε ἐμέ... θὰ παραπονεθῶ εἰς τὸν πρῆσβυτον.

— Νὰ κάμῃς τὰ παράπονά σου καὶ στὸν αὐτοκράτορά σου, ἂν σ' ἀρέσῃ...

— Ἡ καλὴ βασίλισσα ἐμοῦ δὲν εἶνε αὐτοκράτωρ, ἀλλὰ αὐτοκράτειρα... καὶ ἀπαγορεύω ὑμᾶς νὰ ὀμιλήτε πρὸς ἐμέ εἰς τὸν ἐνίκόν...

«Τότε μ' ἐτράβηξαν δυνατὰ. Μανία καὶ ἀγανάκτησις μ' ἐκυρίευσεν, καὶ διεμαρτυρήθην ἐγὼ καὶ ἐπάλαισα ἐναντίον αὐτῶν, ὅσον ἡδυνάμην. Οἱ πολίσιμον ὁμῶς, χωρὶς ν' ἀκούσων τίποτε, ἐπήγαν ἐμέ εἰς τὴν φυλακὴν.

— Πῶς ὀνομάζεσθε; — Ρεβέκκα Σίμφων.

— Μὴ θέλετε ν' ἀπατήσετε τὴν δικαιοσύνην.

— Δὲν θέλω ἐγὼ νὰ πατήσω τὴν δικαιοσύνην. Εἶμαι ἡ Ρεβέκκα... ἡ Ρεβέκκα Σίμφων.

«Ὅσον δυνατότερα ἐφώναζα ἐγὼ... τόσο δυνατότερα ἐφώναζαν καὶ αὐτοί.

Ἐπειτα εἶδειξαν εἰς ἐμέ τὸν σάκκον ἐμοῦ.

— Γνωρίζετε αὐτὸν τὸν σάκκον;

— Γέε... ἡ ἀδελφὴ μου Φλόρα ἐκέντησεν αὐτὸν διὰ τὰ γενέθλιά μου.

— Πολὺ καλὰ. Ὁμολογεῖτε ὅτι ἐκλέψατε καὶ μίαν χήνα εἰς τὸ χωρίον Κουρτεβοῦ;

— Ἐγὼ ἔσωσα τὸ πτωχὸν ζῶον, διότι ἡ κακὴ χωρικὴ ἐμαδοῦσε αὐτὸ ὀλοζώντανον, καὶ ἐκτὸς τούτου ἐπληρώθη ἡ ἀξία του δέκα φράγκα.

— Λαμπρά... τὰ ὀμολογεῖτε ὅλα. Θάλογαρισθῆτε τώρα με τὴν δικαιοσύνην.

«Καὶ παρέδωσαν ἐμέ εἰς ἕνα χονδρὸν ἄνθρωπον πολὺ ἄσχημον, ὅστις ἐκλείσεν ἐμέ εἰς ἕν μικρὸν δωμάτιον πολὺ σκοτεινόν, καὶ ἐγὼ δὲν ἐκοιμήθην διόλου! τὸσον πολὺ ἤμην θυμωμένη!...»

— Ἄμα τὸ τέλος εἶνε καλὸ, ἡ κακὴ ἀρχὴ λησμονεῖται, συνεπέραναν ὁ πατέρας μου. Ἀγαπητὴ μου δεσποινίς Ρεβέκκα, εἰς τὸ μέλλον νὰ δυσπιστήτε πρὸς τοὺς καλοὺς ἀποστόλους, οἱ ὁποῖοι περιέρχονται τοὺς δρόμους διὰ νὰ κηρύττουν τάχα τὴν ἐγκράτειαν, καὶ διὰ νὰ μὴν τοὺς ἔλθῃ ὁ πειρασμὸς νὰ σὰς παίξουν κανένα ἄλλο παιγνίδι, θὰ φορτώσω μεντὴν Φοιτήτριαν εἰς τὸν σιδηροδρόμον.

Θὰ ἐπιστρέψῃ καὶ αὐτὴ μαζί μας σιδηροδρομικῶς εἰς τὸ Μαιν-Ροῦ. Τὸ ταξεῖδι μας δὲν θὰ εἶνε τὸσον ρωμαντικόν, ἀλλὰ ἀσφαλέστερον... Καὶ μὴ διαμαρτυρηθῆτε διόλου, καλὰ μου παιδιὰ! Τὸ διακηρύττω ὑψηλοφώνως, καὶ ὅλοι τώρα θὰ συμφωνήσουν μαζί μου, ὅτι σὰς πρέπει τὸ βραβεῖον τῆς ποταμοπλασίας!...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐδῶ τελειώνει τὸ ἡμερολόγιον τῆς Φοιτήτριας. Ὅταν ἐκλεία εἰς τὸ σπατάρι τοῦ γραφείου μου τὰς σημειώσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ μοῦ ἐχρησίμευσαν διὰ νὰ τὸ συντάξω, εἶχα ὑποσχεθῆ ἐπισημότατα εἰς τὴν μικροῦλαν Ραδεγόνδην νὰ τὸ

συντάξω, άμα αυτή έμάνθανε να διαβάξη. Άλλοίμονον! πρό πολλού ήδη το άλφαθητάριον δέν είχε πλέον μυστήρια διά την έξαδελφούλάν μου, και το «ήμερολόγιον» έκοιμάτο άκόμη θάμ-

«Είμαι ύποπλοίαρχος...» (Σελ. 410.)

μένον ύπό την σκόνην της λήθης, όταν ένα βράδυ του περυσινού φθινοπώρου, εύρέθην εις το Μαιν-Ρού, έπιστρέφων από έν υπερωκεάνειον ταξείδιον της Άπωτάτης Ανατολής. Η έξαδελφούλά μου, ώραία νέα τώρα είκοσι έτών, άν αγαπάτε, ή τον εκεί έπίσης, και, καθώς άνεσάλεινε τά συρτάρια διά ν' ανακαλύψη την συνταγήν ένός γλυκίσματος, διά το όποιον έτρέλαινόμεθα κατά τά παιδικά λιχούδικα χρόνια μας, έξγαλεν από εκεί το κίτρι- νισμένο τετραδίον. Το έξφυλλίσσαμεν μαζί, και ή Ραδεγόνδη τόσον πολύ ηύχαριστήθη από την άνάγνωσίν του, ώστε με ύπεχρέωσε να έκτελέσω παραχοήμα την ύπόσχεσίν μου, διά να έχουσι και οι άνεψιοί μου να διαβάζουσι το «πρώτο μου ταξείδι».

Είς σάς λοιπόν, αγαπητά μου άνηψίακια, αφιερώνω αυτές τας σελίδας, εις σάς που μιάς διεδέχθητε εις τον παλαιόν μας πύργον.

Η ζωή προβαίνει χωρίς να σταματήσει, — κ' έγώ είμαι τώρα ύποπλοίαρχος του πολεμικού ναυτικού.

Ο καλός μου πατέρας, με άσπρα γένεια, με ράχιν κυρτωμένην, άντικαθιστά τον παππού μας, ο όποιος άνεπαύθη τον ύπνον των δικαίων.

Η γιαγιά τρεμουλιόζει άκόμη, χωμένη εις την πολυθρόναν της. Δέν ήμπορεί πλέον να μάς έτοιμάξη φέτες με γλυκό, και άρκεϊται με το να βλέπη την μητέρα μου, ή όποια και αυτή έπροδιβάσθη εις τον βαθμόν της γιαγιάς, να έτοιμάξη με άγγελικήν ύπομονήν περισσότερες φέτες διά το σμήνος των μικρών έγγόνων και μικρανεψιών, που χαλά τον κόσμο γύρω της.

Η μίς Ρεβέκκα Σίμφων, μόνη, δέν φαίνεται να έχη ύποστή την έπήρειαν των χρόνων. Πάντοτε εύθυνη και άκαμπτος, δέν ήλλαξεν ούτε ίωτα από την περιβολήν και την στάσιν της, κ' έξακολουθεί το στάδιόν της «με πολύ περισσότερον μεγάλην εύχαριστήσιν αυτής». Μία πλουσιωτάτη, όσον και έκκεντρική Άγγλίσ αφιέρωσε τά εκατομμύρια της προς ίδρυσιν ένός νοσοκομείου διά τά άστεγα και άνάπηρα ζώα, και της άνέθεσε την διεύθυνσίν του. Έκει πλέον το ένθερμον Μ. Π. Ε. Ζ. εύρίσκεται εις το στοιχείόν του.

Όταν έξήλθεν από την σχολήν του

Φονταινεμπλώ, ο Ιακώβος ένυμφεύθη την Μαριάν-Ρόζαν. Αι δύο δίδυμοι έξαδέλφαι μου έκαμαν μάλιστα τους γάμους των την ίδίαν ήμέραν εις το εκκλησάκι του χωριού μας, ο Γκού Λαυρεντόνης έγινεν ο εύτυχής σύζυγος της Φρανσίνας.

Ο Γιώργης κατετάχθη εις το σώμα των Σπαχίδων, και κατέκτησε τας έπωμίδας του άξιωματικού, εις μίαν έκστρατείαν εις το Κόγγον έπήρε κατόπιν και το παράσημον της Λεγεώνας της Τιμής, πολεμών κατά του μαύρου βασιλέως Βεγανζίν. Έχει νυμφευθή και αυτός την αδελφήν του Γκού, και τά άγοράκια του συμμερίζονται, με τά παιδάκια του λοχαγού Ιακώβου και τους μικρούς του Λαυρεντόνη, την μεγάλην τιμήν της αφιέρωσης:

Προς τους άνεψιούς μου, την όποιαν έγγράφω εδώ, διά να βάλω «τέλος» εις «το πρώτο μου ταξείδι».

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ [Κατά το γαλλικόν του Μ. Λαμπουγιέ]

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΛΕΙΛΑ Γ. ΠΕΡΠΙΝΙΑ Βραβευθείσα υπό το ψευδώνυμον Έθνηκόν Όνειρον Είς τον Διαγωνισμόν της Καλλιγραφίας [Ίδε Διάπλασιν έ. ζ. σελ. 310.]

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Και σήμερα, την ώραν που διαβάζετε αυτά τά απομνημονεύματα, ο δούλος σας Κολίβριος (πρώην Λεοπόλδος) είναι ο μακαριώτερος ίπποπόταμος της ύψηλιου. Περνά καλά γεράματα στην Ξυνηθρόσουπα, όπου όλοι τον αγαπούν και τον περιποιούνται, και αυτός όλους τους αγαπά. Τί ωραιότερο πράγμα υπάρχει στον κόσμο από τά τέτοια γεράματα; Ο κ. Κορνρόζ έτήρησε τον λόγον του δύο μεγαλοπρεπείς πλάκες από άσπρο μάρμαρο, καρφωμένες εις τον σταυλόν μου και εις το καλυδάκι του Δανού Τρίλμπε, ένθυμιζουσι εις όλους, με χρυσά γράμματα, ότι ήμεις έσώσαμεν την αγαπητήν μας μικρούλαν Μάτζην, από τά νύχια ένός κακούργου πιθήκου, κατά την τραγικήν νύκτα.

Ο γάμος της Ηλιοπρόσωπης με τον Τζέφ έγινε πολύ γρήγορα. Και πολύν καιρόν άκόμη θα όμιλούν, εις το λειβάδι και εις την Νέαν Όρλεάνην, διά την λαμπρότητα της γαμήλιου πομπής και διά την γενναιοδωρίαν του ιδιοκτήτου της Ξυνηθρόσουπας!

Και να δήτε! ο γάμος δέν ήλλαξε διόλου τον Τζέφ. Διακηρύσσει διά τον έαυτόν του ότι είναι ο εύδαιμονίστερος σύζυγος του κόσμου—όλης της οικουμένης!—παραμένει όμως και χωρατατζής, —ο έκτακτότερος χωρατατζής της Συμπολιτείας, και ο πλέον άφωσιωμένος υπηρέτης της Άμερικής άπάσης!

Όλίγας ήμέρας μετά τον γάμον του, αι άρχαι της Νέας Όρλεάνης άπένειμαν εις τον άνδρα τον Άγγλον υπηρέτην ένα χρυσό μετάλλιον, άναμνηστικόν της καλής του διαγωγής έναντίον των Έροθροδέριμων. Η Λαίβλα Ηλιοπρόσωπη έγινε κατακόκκινη από την χαράν της, ενώ έλάμβανε το μετάλλιον από μίαν έπιτροπήν δημοτικων συμβούλων, που ήλθαν έπίτηδες εις την Ξυνηθρόσουπαν, διά να της έγχειρίσουν το κολακευτικόν εκείνο δείγμα της εκτιμήσεώς των.

Νομίζω όμως ότι ή έπιρροή του Βασιλέως των Χοιρομηριων δέν ήτο άμετοχος εις την τιμητικήν αυτήν διαδήλωσιν διά τον Τζέφ. Άλλως τε αυτή ή έπιρροή ήτο πανταχού παρούσα, όπου έπρόκειτο να γίνη κάποια καλωσύνη ή κάποιοι να ύποχρεωθή. Αυτή τάχα δέν είχε κατορθώση να δοθή από την Κυβέρνησιν χάρις εις τον Πού-Κόππο-Ούάμπαν; Διότι δέν έφυγε, παιδάκια μου, από κοντά μας ο Μέγας Άρχηγός των Παωνήδων. Δέν έδόστανε ή καρδιά του να μάς έγκαταλείψη. Ήτο καλέ, δυνατόν αυτό το πράγμα; . . .

Έμεινε. Και μένει άκόμη μαζί μας: με την διαφοράν μόνον ότι δέν είναι πλέον Άνεμος-που-Περπατάει, δέν είναι Μέγας Τριγωνοκέφαλος! Θα δυσκολευθήτε σήμερα ν' αναγνωρίσετε τον άλλοτε Άρχηγόν των Παωνήδων, άμα ιδήτε τον εύγενικόν, εύπαιδευτον, πολιτισμένον και έξευρωπαϊσμένον κύριον, ο όποιος διοικεί, με σπανίαν εύφύιαν και άκραν τιμιότητα, τα ύποστατικά του Βασιλέως των Χοιρομηριων, ως «γενικός διαχειριστής και έπιστάτης». Ο κ. Ουάμπας από τον άλλοτε Έροθροδέριμον δέν έκράτησε παρά την εύθύτητα του χαρακτήρος, την εύγένειαν της καρδιάς και την άνδρειαν. Και ένυμφεύθη, θα κλείσουν δύο χρόνια τώρα, άμα βγούν οι άνανάδες, εκείνην που έγινεν ως το 'πώ έτσι—ή έξευρωπαϊστίριά του, δηλαδή την θελκτικήν διδασκάλισσαν, ή όποια πολύ συνετέλεσε, με τά λαμπρά μαθήματά της, να τον κάρη, από άγριον, άνθρωπον πολυμαθή και πολιτισμένον. Και αυτή ήτο ή καλή και χαριτωμένη κυρία Σούμαων.

Η ώραία κυρία Τζίννη Κορνρόζ είναι πάντοτε το Χιόνι-που-πετά' έχει πάντοτε την καταστρεπτικήν ομβρέλλαν και την καταστροφολόφρον χειρονομίαν, —ώ, να! τά μάγουλα των γειτόνων της, άμα συζητή με κάποιαν ζωηρότητα. «Έξακολουθεί να τες τζέρον πολυ καλά! τρώγη...» (Σελ. 411.) Είναι όμως πάντοτε και ή άφωσιωμένη μητέρα, ή θελκτική σύζυγος και ή εκλεκτή ριχοδέσποινα, την όποιαν, όσοι την γνωρίζουν, όλοι άνεξαιρέτως την τιμούν και την αγαπούν.

Ο έξαιρέτος πλοίαρχος Θωμάς Στίκ, είναι τώρα δέκα μήνες που έφυγε με την Μαρινάτην Ρέγγαν, και τον περιμένομεν να έπιστρέψη κατά τά τέλη της έβδομάδος. Ίσως, αυτήν την φοράν, θα φέρη κανένα έλέφαντα ή καμμίαν καμηλοπαρδαλιν εις τους καλούς του φίλους της Ξυνηθρόσουπας. Πραγματικώς, εις την πράσινην και γραφικήν προσοπικήν του πάρκου, θα έπήγαινε πολυ ώραία μία προδοσικς ή κανένας μακρύς λαιμός, και ή έλλειψις εκείνη έγινεν αισθητή τώρα.

Άν έρωτάτε διά τον κ. Πλώμπ, αυτός τώρα έπεσε με τά μούτρα εις την μελέτην της αεροπλοίας. Έφευρίσκει αεροστατα με πηδάλιον, τά όποια κανείς άκόμη δέν κατώρθωσε να πηδαλιουχήση. Γνωρίζετε όμως την έπιμονήν του, αγαπητοί μου άναγνώστα! Θα εύρη επί τέλους. Έκαμε όρκον ότι, εις την προσεχή έκθεσιν, θα μεταφέρη την οικογένειαν Κορνρόζ με έν αερόστατον ιδιότης

του παραγωγής εις το Παρίσι. Όπως δήποτε, άν έως τότε αυτός δέν έχει κατασκευάση το αερόπλοιον του μέλλοντος, ο Βασιλεύς και ή Βασίλισσα των Χοιρομηριων, με τά παιδιά των, θα μεταδούν εις την Ευρώπην ύποβρυχίως, με την Νεροσαϊταν του.

Η έπιρροή άρά γε του κ. Πλώμπ έκαμε τον Μπέν να εκλέξη το μέλλον στάδιόν του; Δέν είναι άπίθανον. Ο μικρούλης εκείνος, που τώρα είναι έφηβος, έγινεν ένας από τους λαμπροτέρους μαθητάς της ναυπηγικής σχολής, την όποιαν ίδρυσε κατά το 1884 ή Κυβέρνησις εις το Νιούπορτ. Και θα γίνη, μίαν ήμέραν, έξοχος ναυπηγός.

Και ή γλυκειά Μάτζη, ή καλή και αγαπητή μου μικρούλα, γίνεται, όσον μεγαλώνει, ή πλέον χαριτωμένη δεσποινίς της Λουίζιάνας. Δέν είναι πλέον μικρό κοριτσάκι, αλλά, τί τά θέλετε;—διά τά πατρικά μου μάτια είναι πάντοτε ή μικρούλα Μάτζετούλα, ή αγαπημένη μου κυρά των παλαιών ήμερών.

Ο Μπώμπυ-Μπόψ είναι πάντοτε ο πλέον σαστισμένος μαύρος θυρωρός του τόπου, κ' έξακολουθεί να τες τρώγη, όταν φιλονεϊχη με την κυρά Άσπροχιόνα, την ρωμαλέαν —ώ, παραπολύ ρωμαλέαν συμβίαν του.

Και ο άξιόλογος άρχαιοφύλαξ της Έπιστημονικής Ναυτιλιακής Λέσχης, ο κ. Αρχιβάδδος Βερμούτ, φαίνεται σαν να έχη ύπογράψη; εις τον Χρόνον συμβόλαιον άθανασίας έπέρασε πρό πολλού τά εκατόν χρόνια, και ποτέ ή υγεία του δέν ήτο τόσο άνθηρά όσον τώρα. Τελευταίως μάλιστα, όλίγον έλειψε να τά χαλάση με τον κ. Πλώμπ και να στείλη την παραιτήσιν του εις την Έπιστημονικήν Ναυτιλιακήν Λέσχην, διότι ο έφευρέτης πρόεδρος της, εις μίαν διάλεξιν του περί ένός θωρηκτού υποβρυχίου της έφευρέσεώς του, άνέφερον ότι «και των

μεγαλητέρων πυροβόλων αι όβίδες πλατώνονται επί των άδιαπεράστων νωτών του». Ο κ. Βερμούτ έτυχε αυτήν την φοράν ν' άκούση — ένψ συνήθως δέν ήκουε τίποτε! —και του έφάνη ότι

«Ο μακαριώτατος ίπποπόταμος της ύψηλιου...» (Σελ. 410.)

ο πρόεδρος έκαμε λόγον περί των άδιαπεράστων άτων του. Έδειξε δε τόσον περισσότεραν δυσαρέσκειαν, όσον όλιγώτερον παρεδέχετο την ακουστικήν του ατέλειαν. Καλά που παρενέθη ή κυρία Τζίννη και καθησύχασε το «έκατοχρονίτικο μωρό της», είδεμ ή τά πράγματα θα έγινοντο πολυ σοβαρά!

Ας τελειώσω, αγαπητοί μου άναγνώστα, αυτά τά εϊλικρινή και χωρίς άξιώσεις άπομνημονεύματα, με την αφήγησιν ένός μικρού έπεισοδίου, το όποιον θα κινήση το ενδιαφέρον σας.

Πρό ένός έτους περίπου, έκαμα, εις το Δάσος των Κιγκαζού, μίαν άπρόοπτον συνάντησιν. Καθώς έπεριπατούσα γύρω εις το Άσημένιο Πιάτο—την λίμνην που είδεν άλλοτε τον θάνατον εκείνου του έλεεινού Αύγουστου, —εύρέθην έξαφνά μύτη-με-μύτη μ' ένα καιμάνον, που έκοιμάτο εις τον ήλιον, ανάμεσα στα κά-

λάμια. Και φαντάζεσθε, παιδιά μου, ποιον άνεγνώρισα εις το πρόσωπον της ύδρωπικής εκείνης σάφρας, όπως έλεγε τους χροκοδείλους ο γηραιός λέων Άδόλφος; Τον Φερδινάνδον, τον Βασίλεα των Κροκοδείλων της λίμνης Νάνι-Νάνης! —άλλά πόσον γερασμένος!

—Α! μα την αλήθεια! άνέκραξα, μετά τας πρώτας διαχύσεις. Βεβαίως δέν έπερίμενα, καλέ μου Φερδινάνδε, να σάς συναντήσω εδώ, εις απόστασιν χιλιάδων χιλιομέτρων από την λίμνην μας, όπου πρωτοείδαμεν το φώς της ήμέρας! Α! μα πώς ήλ-

«Ας τελειώσω αυτά τά Άπομνημονεύματα...» (Σελ. 411, στ. γ')

θατε εδώ πέρα, και τί κάμνετε εδώ ;
— Να σάς πω, μου άπήνησεν. . .
Ευρίσκομαι εδώ, διότι, μερικά χρόνια έ-
πειτα από την μυστηριώδη έξαφάνισίν
σας, μ' έπιασαν οι μαύροι και μ' έπώ-
λησαν εις κάτι λευκούς. Είς την Νέαν
Ορλεάνη μ' έφεραν ένας έργολάδος, ο
όποιος ήθελε να περιοδεύσῃ με το μεγά-
λο θηρίοτροφετόν του εις τας κυριώτερας
πόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών. Εύ-
τυχώς εγώ κατόρθωσα να τον άφίσω
στά κρύα του λουτρού και να τσέρήσω
διά νυκτός από την στέραν μου με
κόπον και άγώνα έφθασα έως αυτό το
δάσος κ' εδιάλεξα δια κατοικίαν μου
αυτόν έδω τον βάλτο. Ζω μόνος μου,
σάν άναχωρητής, θεραπευμένος από τας
φιλοδοξίας μου. — σάν φιλόσοφος κρο-
κόδειλος, πού δεν ζητεί από τον ούρανόν
παρά τρία μόνον πράγματα δια το τέ-
λος του βίου του : την ήσυχίαν, την
καλοφαγίαν και άκοιτόν ήλιόν δια να
ζεσταίνῃ τούς ρευματισμούς του ! Έσείς
δμως, άγαπητέ μου Λεοπόλδε, πώς τὰ
επεράσατε από τότε ; Φαίνεσθε κάλο-
θρεμμένους και ζωηρούς, παχουλός και
γελαστός !

Τότε εγώ διηγήθην εις τον Φερδινάν-
δον έν συνόψει τας περιπετειάς μου.
Και αυτός μ' έπληροφόρησεν ότι οι γο-
νείς μου είχαν παρηγορηθῆ πλέον πού
μ' είχαν χάσει.
— Υπέθεσαν πώς κάποιο άγαθοποιόν
πνεύμα σάς έπήρε κ' έφυγε ! έπρόσθεσεν
ο πρώην Βασιλέας τής Νάινι-Νάνης.
Αυτός μου έκαμε γνωστόν και τον ά-
δοξον θάνατον του προδότου βόα Αίμι-
λίου, πού τον έπάτησαν και τον έκαμαν
λυδύμα κάτι έλέφαντες, ενώ εγύριζαν
μεθυσμένοι από ένα γάμον, όπως διηγή-
θην εις την άρχήν των παρόντων απο-
μνημονευμάτων.

— Άλλως τε συνεπέραναν ο φιλόσο-
φος κροκόδειλος, προς τί να ξαναλέμε
τώρα αυτά τα παλαιά συμβάντα. Έσείς
είσθε εύτυχής ! Τό μακρυνόν παρελθόν
δεν είνε πλέ ν δια σάς παρά σάν ονει-
ρον άμυδρόν και άδιάφορον... πού δεν
έχει πλέον καμμίαν σημασίαν.

Έπειδή ένύκτωνεν, έχαιρέτησα τον
Φερδινάνδον, αφού τῷ ύπεσχέθην ότι θά
επήγαγα κάποτε να τον βλέπω.

Να σάς πω όμως την άλήθεια, παι-
διά μου ; — ποτέ δεν έξαναπήγα πλέον
εις το Άσχημόν Πιάτο. Προς τί να ξο-
ναγυρίσω εκεί ; Συμφωνώ με την γνώ-
μην του γέρο-Φερδινάνδου ! το παρελ-
θόν άπέθανεν ειρήνη εις τὰ κρύα κόκκα-
λά του ! Δεν με συγκινεί πλέον διόλου.

Προτιμῶ το καλό μου κοριτσάκι, το
καμάρι μου και την χαρά μου, την γλυ-
κειά μου μικρούλα Μάτζη, πού είνε με-
γάλη τώρα !

KIMON AKIADIS
(Κατά τὸ γαλλικόν τοῦ Γ. Τσεμζῶ.)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 97ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

[Υπερφυλλάδιον 22ον σελ. 174.]

Όλίγας παρατηρήσεις έχω να κάμω επί
του Διαγωνισμού τούτου. Έν γένει είμαι ευ-
χαριστημένη, διότι και πολλαί και καλαί
Συλλογές Άσκήσεων υπεβλήθησαν.
Μερικαί όμως έλαβαν θέσιν πολύ κατωτέ-
ραν άφ' όσον θά έπερίμεναν οι συνθέται των,
μόνον και μόνον διότι αι πλείσται Άσκήσεις
των Συλλογών τούτων — τεχνικώταται άλ-
λως τε, — ήσαν ατόχρημα άλυτοι, ένσκα των
σπανιωτάτων όνομάτων και λέξεων πού εξη-
τούντο. Να βραβεύσω μίαν Συλλογήν Άσκή-
σεων ως ώραται, χωρίς να ήμπορώ και να
την δημοσιεύσω ; θά ήτο άδικον και πα-
ράλογον.

Ήρα επίσης και πολλαί Συλλογές άτε-
λείσ, δηλαδή άποτελουμένες από όλίγα είδη
Άσκήσεων. Μερικαί π : χ : άπετελούντο μό-
νον από Δεξιόγραφους και Στοιχειογράφους,
άλλα δέ μόνον από Μαγικά Γράμματα. Αύ-
ται δεν έπερίμεναν βέβαια να βραβευθών.
Άλλα και μερικαί άλλα, σχετικώς πληρέ-
στεραι, αι όποια όμως δεν είχαν τα συνήθη
και ούτωςείπαι απαραίτητα είδη Άσκήσεων,
έλαβαν κατωτέραν θέσιν μόνον δια τούτο.
Π : χ : δεν ήμπορέσα να βραβεύσω μίαν
ώρασιότατην Συλλογήν, διότι δεν είχε και
Γρίφον, έπροτίμησα δέ μίαν άλλην, όλιγώ-
τερον ίσως ώραται, αλλά με όλα τὰ κυριώ-
τερα είδη των Άσκήσεων.

Αυτά, παρακαλώ, να τὰ λάβετε υπ' όψει
δια μέλλοντας Διαγωνισμούς.

Όλων όσοι υπέβαλαν Συλλογάς, έδημο-
σιεύθη ήδη τούλάχιστον από μία Άσκήσις.
Μόνον του Άστρου τής Αγγής (Κ. Σ.) δεν
ήμπορέσα να δημοσιεύσω, διότι μόλις εσχά-
τως ο συνδρομητής αυτός έλαβε ψευδώνυ-
μον, και ή Συλλογή του ήτο σημειωμένη δια
νάποκεισθῆ.

Σήμερον δημοσιεύω Άσκήσεις από τας
Συλλογάς τας λαδούσας Α' Βραβεύον εις την
Μεσαιάν και Μικράν Τάξιν. (Τής Μεγάλης
ή βραβευθείσα συλλογή έδημοσιεύθη εις το
προηγούμενον.) Άλλα δεν είνε δυνατόν να
δημοσιευθών, και λυπούμαι διότι πολλαί
ώραται Άσκήσεις του Διαγωνισμού τούτου
έμειναν άδημοσιεύτοι. Ούχ ήττον ή παρηγο-
ρία είνε πρόχειρος, διότι οι συνθέται των
είμπορούν εξαίρετα να χρησιμοποιήσουν τας
ώρασιότερας εις προσεχῆ Διαγωνισμόν.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ. (Οι από 16 ετών)
και άνω, καθώς και οι μη σημειώσαντες την
ήλικίαν των.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Άμίμητος Γε-
λωτοποιός, 15+15 [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Όνειροπό-
λος τής Δόξης, 15+13 [14Ε]. — Ανίβας ο
Καρχηδόσιος, 15+11 [13Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Υμνος τής Έλευ-
θερίας 15+10 [12Ε]. — Κάιως Βρόστος 15+10
[12Ε]. — Ζήτω ή Μακεδονία, 14+9 [11Ε].

ΕΚΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ : Υπερ Πα-
τριδος [15Ε]. — Μυρον τής Καρδίας [14Ε]. —
Δάτης του Άπειρου [14Ε].

ΕΠΙΝΟΣ : Δημόδοκος, 13+9 [11Ε]. —
Νεραϊδοουλόδο, 13+9 [11Ε]. — Γαλανό-
λευκη, 11+10 [10Ε]. — Ιωάννα Λόγκ, 15+5
[10Ε]. — Δούμισσα των Σαλόρων, 15+5
[10Ε]. — Μέγα Ρεύμα, 14+5 [9Ε]. — Ποιη-
τής του Παργασού, 10+8 [9Ε]. — Μάρτης
τής Έλευθερίας, 12+6 [9Ε]. — Στέφανος
Έλευθερίας, 14+4 [9Ε]. — Ουδέις, 14+4
[9Ε]. — Άρχοντοπούλα των Δευκόν Όρέων

12+5 [8Ε]. — Άφροσπεφανωμένο Κύμα,
15+2 [8Ε]. — Ρουφαία του Λόγου, 10+6
[8Ε]. — Δροσολοιμήν Χρυσανθή, 11+5
[8Ε]. — Έαρινή Ξωπέρα, 12+4 [8Ε]. — Ξωπε-
ρινός Ρευθαμός, 13+3 [8Ε]. — Έλληνική
Έλευθερία, 14+2 [8Ε]. — Άλιμος Νεότης,
15+1 [8Ε]. — Έλληνική Τούρης, 8+7 [7Ε].
— Ηρωϊκόν Άρκάδι, 9+6 [7Ε]. — Ένθου-
σιώδης Έλλην, 10+5 [7Ε]. — Ταχυδρόμος
τής Ειρήνης, 11+4 [7Ε]. — Μικρός Φωτο-
γράφος, 12+3 [7Ε]. — Έλληνικός Παιάν,
13+2 [7Ε]. — Φεγγαρόπαιδο, 14+1 [7Ε]. —
Ψάλτης των Ηρώων, 7+7 [7Ε]. — Πάξ,
7+7 [7Ε]. — Γυνάσιον Μυτιλήνης, 8+6
[7Ε]. — Ηρώ, 8+6 [7Ε]. — Γλυκό Φιλάκι,
8+6 [7Ε]. — Κυανόλευκον Λάβαρον, 9+5,
[7Ε]. — Φροσδόν Όνειρον (και όχι α' Άστρον
τής Αγγής) ως σημειώνει εις την Συλλογήν
του, εξ ής έδημοσιεύθησαν με το ψευδώνυμον
τούτο δύο Άσκήσεις) 10+4 [7Ε]. — Άμιμη-
τος Καγαγιόξης, 11+3 [7Ε]. — Χάιτος Λευ-
θερία, 12+2 [7Ε]. — Μικρός Κινέσιος, 13+1
[7Ε]. — Άδρα του Βερμού, 6+6 [6Ε]. —
Υπερήφανος Φοιτής, 7+5 [6Ε]. — Λεοβα-
κόν Άνθος, 7+5 [6Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Σπύρο Μονάχο,
7+3 [5Ε]. — Άπτερος Νίκη, 10 [5Ε]. —
Όραία Έλλάς, 10 [5Ε]. — Έλληνικόν Κάλ-
λος, 10 [5Ε]. — Καρνάκις, 10 [5Ε]. — Μελα-
χροινή Άφροδίτη, 10 [5Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ. (12—15 ετών.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ζίνα, 13+13
[13Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Πολυθέληγ-
τος Νεότης, 14+2 [13Ε]. — Ρόδον τής Α-
νατολής, 11+11 [11Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Έλληνική Φου-
σταγγέλλα, 15+7 [14Ε]. — Ναυτόπουλο τής
Υδρας, 14+7 [10Ε]. — Άνθών τής Έρη-
μου, 14+7 [10Ε].

ΕΠΙΝΟΣ : Δικέφαλος Άστός, 15+5
[10Ε]. — Θεραπειάς των Μουσών, 14+5
[9Ε]. — Όλυμπιονίκης, 15+4 [7Ε]. — Ίπλό-
της τής Ομίλης, 14+4 [9Ε]. — Φάληρικός
Φλοισβός, 14+4 [9Ε]. — Όνειρον τής Πα-
τριδος, 15+3 [9Ε]. — Ισοστέφης Άστν, 9+8
[8Ε]. — Ναυαρχος των Άστακόν, 10+7
[8Ε]. — Βωμός τής Έλευθερίας, 11+6 [8Ε].
Ζουλομανθίας, 12+5 [8Ε]. — Αδύτομος,
13+4 [8Ε]. — Σημαία του Φωτός, 14+3
[8Ε]. — Αθηνιακή Βανάνα, 14+3 [8Ε]. —
Ζήτω ή Πατρίς, 15+2 [8Ε]. — Αργυρό-
τος Φοιτής, 8+8 [8Ε]. — Μέγας Κωνσταντι-
νος, 9+7 [8Ε]. — Ίπότης των Λευκόν Ό-
ρέων, 10+5 [7Ε]. — Έθνική Σημαία, 10+4
[7Ε]. — Θεομισαός, 9+2 [5Ε]. — Άστρον τής
Αγγής, 9+2 [5Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Νηούς του Έθρί-
που, 10+1 [5Ε]. — Έλληνικόν Πνεύμα, 8+2
[5Ε]. — Ρευθαμός, 6+3 [4Ε]. — Ηλιόλου-
στος Προΐα, 6+3 [4Ε]. — Μιμόζα, 7+2
[4Ε]. — Παπαρλέσας, 8+1 [4Ε]. — Μακεδο-
νική Έλπίς, 5+3 [4Ε]. — Σήμα τής Δια-
πλάσεως, 6+2 [4Ε]. — Ταπεινός Μενεξές,
6+2 [4Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ. (11 ετών και κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Δαφνοστεφής
Σημαία, 15+12 [13Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Φλοισβός τής
Θαλάσσης, 14+11 [12Ε]. — Δραπέτης Άγ-
γελος, 14+11 [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : † Νεραϊδα των
Άγραφων, 15+6 [10Ε]. — Άρης, 15+5
[10Ε]. — Μικρός Σουλιώτης, 13+6 [9Ε].

ΕΚΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ : Αίλιος Α-
ριστέιδης, 15+15 [15Ε].

ΕΠΙΝΟΣ : Έλληνικόν Γραμματόσημον

14+5 [9Ε]. — Έθνικόν Λάβαρον, 15+4
[9Ε]. — Όθμα του Φθόγου, 14+4 [9Ε]. — Φι-
λότατος Έλληνοπούλα, 14+4 [9Ε]. — Ζακ-
χαΐος, 14+4 [9Ε]. — Ναυτολαΐς του Ζου-
κούφ, 9+8 [8Ε]. — Ποιητής Άδρα, 10+7
[8Ε]. — Παιδί τής Καρδίας, 11+6 [8Ε]. —
Μισοκακόμοιρος, 12+5 [8Ε]. — Έλευθερία
Έλλάς, 13+4 [8Ε]. — Έλπις του Μέλλοτος
14+3 [8Ε]. — Κυματοθραύστης του Εδέεινου,
15+2 [8Ε]. — Ξεγαλωμένος Τενεκής, 10+5
[7Ε]. — Μικρός Δόκιμος, 10+4 [7Ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Έθνική Άμυνα,
10 [5Ε]. — Έθνική Ψυχή, 10 [5Ε]. — Αδάμα-
στος Ταύρος, 10 [5Ε]. — Χολών Ιον, 10 [5Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1906

1. — Καλούνται όλοι οι συνδρομηταί, συν-
δρομητριαί τής Διαπλάσεως και τὰδελφια
των, (όσοι και όσαι είχαν ψευδώνυμον έγκρι-
σμένον δια το έτος 1906 ή έλαβαν ήδη
ψευδώνυμον δια το 1907, διότι οι μη έχον-
τες ψευδώνυμον έν γένει αποκλείονται), να
εκλέξουν ΔΕΚΑ ψευδώνυμα εκ των έγκρι-
θέντων υπό τής Διαπλάσεως κατά το έτος
τούτο, ήτοι από της Δεκεμβρίου 1905 μέχρι
σήμερον, και να τὰ γράφουν κατά σειράν
προτιμήσεως.

2. — Προς τούτο οι ψηφοφόροι πρέπει να γ-
τιγράψουν το κατωτέρω Ψηφοδέλιον επί έ-
πιστολικού δελταρίου (ή επί άλλου χάρτου
κομμένου εις μέγεθος και σχήμα επιστολικού
δελταρίου), να το συμπληρώσουν ενανανώ-
στως και να το στείλουν ταχυδρομικώς ή να
το φέρουν αυτοπροσώπως εις το Γραφεϊόν
μου, (διότι Ψηφοδέλτια κομίζόμενα υπό άλ-
λων, και μάλιστα ένδοξαφρομένων, δεν θά λή-
φθων υπ' όψει).

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ

Όνομα εκλογέως :

Ψευδώνυμον :

Έν τῇ 190

Έκ των έν τῇ «Διαπλάσει» του 1906
έγκριθέντων ψευδώνυμων, μου ήρσαν
περισσότερον τὰ έπόμενα δέκα, τὰ όποια
αναγράφω κατά τάξιν προτιμήσεώς μου :

- 1ον
- 2ον
- 3ον
- 4ον
- 5ον
- 6ον
- 7ον
- 8ον
- 9ον
- 10ον

Υπογραφή ιδιόχειρος :

3. — Εκλέξιμα ψευδώνυμα είνε μόνον δια
εφάνησαν εις την Άλληλογραφίαν του έτους
τούτου, δηλαδή εις την στήλην «Έγκρίσεις
Ψευδώνυμων» εις τὰς Νέα Ψευδώνυμα, εις
ως Άναγεώσεις παλαιών, εις τὰ φυλλάδια τὰ
από της Δεκεμβρίου 1905 μέχρι του σημερι-
νού συμπεριλαμβανόμενον. Έγνωσται ότι ο
εκλογεύς δύναται, άν θέλῃ, να συμπεριλάβῃ
εις το Ψηφοδέλιόν του και το ίδιον του
ψευδώνυμον.

4. — Έκαστος εκλογεύς έν μόνον Ψηφο-
δέλιον δικαιούται να στείλῃ. Αποξ το έ-
στειλε, ούδέν δικαίωμα έχει ούτε να το άπο-
σέρῃ, ούτε να το επιδιορθώσῃ, ούτε να στείλῃ
άλλο πρὸς άνωκατάστασιν.

5. — Δέκα ψευδώνυμα, εκ των εκλεξιμων,
τὰ μέλλοντα να συγκεντρώσουν τας περι-
σοτέρας ψήφους, θά βραβευθών, ήτοι εν με
Α' Βραβεϊον, δύο με Β' Βραβεϊον, τρία με
Γ' Βραβεϊον και τὰ λοιπά τέσσαρα με Έπαι-
νον, κατά σειράν πλειοψηφίας. — (Έν περι-
πτώσει ίσοψηφίας μεταξυ δύο ή περισσοτέρων
ψευδώνυμων, το Βραβεϊον θάπονεμηθῇ δια
κλήρου.)

6. — Ούτω γενομένης τής διαλογής των
ψηφών, εις το Γραφεϊόν μας θάποτελεσθῇ έν
Ψηφοδέλιον, το όποιον όνομάζομεν Πρώ-
τυπον Ψηφοδέλιον τής Διαπλάσεως. (Διότι
θνανογράφη τα δέκα ψευδώνυμα, τὰ όποια
δια τής ψήφου των φίλων τής, θά παραδε-
χθῇ και θά βραβεύσῃ ως άραιότερα ή Δια-
πλάσις.) Λοιπόν, δέκα άλλα Ψηφοδέλτια
εκλογέων, ήτοι τὰ συμφωνούντα περισσότε-
ρον με το Πρώτυπον Ψηφοδέλιον τής Δια-
πλάσεως, θά βραβευθών κατά σειράν, ήτοι
με Α' Βραβεϊον έκείνον πού θά συμφωνῇ πε-
ρισσότερον όλων, με Β' Βραβεϊον τὰ δύο έπό-
μενα, με Γ' Βραβεϊον τὰ τρία έπόμενα, και
τέσσαρα δύο ή περισσότερα Ψηφοδέλτια, εκ
των άξιων Βραβεϊου, είνε έντελώς όμοια με-
ταξυ των, το Βραβεϊον θάπονεμηθῇ δια
κλήρου.)

7. — Οι κάτοχοι των βραβευμένων ψευδ-
ώνυμων, ως και οι αποστειλαντες τὰ βραβευ-
μένα ψηφοδέλτια, θά λάβουν ως βραβεϊα τα
όρισμένα δι' όλους τούς Μεγάλους Διαγωνι-
σμούς (ιδε Όδηγόν, Κεφ. Ε.) έννοείται δέ
ότι των λαβόντων τὰ Α' Βραβεϊα θά δημο-
σιευθῇ και ή εικόνα.

8. — Ψηφοδέλτια είνε δεκτά από σήμερον
μέχρι τής 20 Δεκεμβρίου. (Όσοι θά στεί-
λου ψηφοδέλτια τας τελευταίας ήμέρας τής
προθεσμίας, άς προσέξουν να μη συμπεριλά-
θων κατά λάθος και νέα ψευδώνυμα του 1907,
ήτοι έξ όσων θά έγκριθών εις τὰ φύλλα των
2, 9 και 16 Δεκεμβρίου.)

9. — Όσοι δεν είχαν ψευδώνυμον δια το
1906 ή δεν έλαβαν άκόμη δια το 1907,
και επιθυμούν να ψηφίσουν, δύναται να πο-
κτήσουν το δικαίωμα τούτο, άν φροντί-
σουν να τοίς έγκριθῇ ψευδώνυμον δια το
1907, μέχρι τής ήμέρας κατά την όποιαν
θά στείλουν το Ψηφοδέλιόν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό Δάσκαλος έρώτησε
Μία μέρα τον Κωστήν
Την λέξιν άπαράειτος
Άν έγραψεν θούδως.

Και ο Τότης πού τάκουσε
Σηκώνει το χεράκι
Και με όρμη : «Την έγραψα—
Φωνάζει—καθιστός !»

Έστάλη υπό τής Θεραπεινίδος των Μουσών [Ε]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

„ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΕΒΑΛΛ“

Ο άγγλοσοβικός πόλεμος, ο όποιος συν-
εκίνησε πρό των έν έθνον τον πολιτισμέ-
νον κόσμο, και κατά τον όποιον καταδει-
χθη ή χρηστότης, ή άνδρεία και ή φιλο-
πατρία του μικρού κατά το πλήθος άλλα
μεγάλου κατά το αίσθημα έθνους των Βέρσε,
— ο άνισος έκείνος πόλεμος με τὰ τόσα του
έπεισόδια και τας έκπλήξεις, ένέπνευσε πολλα
αναγνώσματα, διηγήματα, μυθιστορήματα,
ιστορίας κτλ. άπλήστως αναγνωσθέντα. Έν
έξ αυτών, την «Βεροπούλαν» του γάλλου
συγγραφέως Ρολάν, έδημοσίευσεν και ή Δια-
πλάσις εις τον τόμον του 1902. Οι παλαιό-
τεροι εκ των συνδρομητών μας ένθυμούνται
άκόμη, μετά συγκινήσεως το σπάρταριστόν
αυτό μυθιστόρημα του άγγλοσοβικού πολέ-
μου, και ή μορφή τής ήρωϊκής Βεροπού-
λας, ή όποια τόσον ώρατα έπολέμησε και ά-
πέθανεν υπέρ τής πατρίδος τής, παραμένει
εις τον νούν των ζωηρά και λατρευτή.

Ο ίδιος γάλλος συγγραφέυς έγραψε και
συνέγραψε τής «Βεροπούλας», ένα έξοχον
μυθιστόρημα, υπό τον τίτλον «Τὰ Δίδυμα
του Τράνοβαλλ». Τούτο ή Διαπλάσις είχε
σκοπόν να σάς το μεταφράσῃ από πέρον
άλλ' έπειδή τότε δεν είχε δημοσιεύθῃ γαλλιστί
παρά μόνον το ήμισυ, και συνεπώς δεν ήμ-
πορούσε να γνωρίσῃ την έκτασιν και το τέ-
λος του, ηναγκάσθη με μεγάλην τής λύπην
να αναβάλῃ την δημοσίευσιν έως να τελευτήσῃ
και να το αναγνώσῃ διόκληρον. Τώρα τὰ
«Δίδυμα του Τράνοβαλλ» είνε τελειωμένα.
Αποτελούνται από δύο μεγάλα μέρη, εκ των
όποιων το Πρώτον επιγράφεται «Χάνς και
Έλας» και το Δεύτερον «Ο άρχων του Ήυ-
ρόρ». Το Πρώτον θά δημοσιευθῇ την Α' Έ-
ξαμηνίαν του 1907 και το άλλο την Β', και
τὰ δύο κατά μετάφρασιν του άριστοτέχνου
μεταφραστού μας κ. Ν. Ποριώτη, με πλήθος
ώρατων εικόνων. Είνε περιττόν να σάς έπω-
τί συγκινήσεις και τί ένδιαφέρον θά προκα-
λέσῃ αυτό το μυθιστόρημα ! Όσοι διαβά-
σατε την «Βεροπούλαν», το φαντάζεσθε εύ-
κολα : Όσοι δεν την έδιαβάσατε, εμπορείτε
να έρωτήσετε τούς άρχαιότερους σας συνα-
δέλφους και αυτοί θά σάς έπιδώκω...

Μέχρι τής στιγμής πού σάς γράφω, δεν
άπεφάσισα όριστικώς ποία θά είνε τὰ άλλα
δύο μυθιστόρημα, τὰ όποια θά συνοδεύσω
τὰ «Δίδυμα του Τράνοβαλλ». Έχω υπ' όψει
μου τρία τέσσαρα πολύ ώρατα, και έξ αυτών
(εμπορείτε να είσθε βέβαιοι), θά εκλέξω τὰ
ώραιότερα.

Κατά το έτος 1907, ή Κυρά-Μάρθα θά
διηγηθῇ πολλαί ώραταί ιστορίας εις τὰ αγα-
πητά της πολύ μικρά παιδιά, ο κ. Φαίδων θά
έξακολουθήσῃ τας τόσον εύχαριστάς αναγ-
νωσκόμενάς «Αθηναϊκάς Έπιτολάς» του,
ο Άνανίας θά σάς κάμῃ τρεΐς τούλάχιστον
«Κυριακάς», ο κ. Βώττης σάς έτοιμάζει γε-
λοιογραφίας και Μαγικάς Εικόνας, οι συν-
εργάται μου διηγήματα και ποιήματα, και
εγώ πλήθος Διαγωνισμών.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ

Με το φύλλον τούτο τελειώνει ο τόμος του
1906. Μετά δύο-τρεΐς ήμέρας άκόμη θά λά-
βετε το Έξόφυλλον με τον Πίνακα των Πε-
ριεχομένων, και ο τόμος σας (διμύω προς
δσους φυλλάτων και προσέχουν τὰ φύλλα),
θά είνε έτοιμος δια δέξιμον.

Το προσεχές φύλλον, το πρώτον του νέου
μας έτους και του νέου μας τόμου, θά εκ-
δοθῇ την 9ην Δεκεμβρίου, δηλαδή το μεθε-
πόμενον Σάββατον. Θά είνε δεκαεξαδέλιον,

μέ δύο αριθμούς (1—2) και με δύο ημερομηνίας (2 και 9 Δεκεμβρίου), με την αρχή των νέων μυθιστορημάτων, με τον Όδηγό του Συνδρομίου, κτλ. κτλ. Πρέπει να κάμετε όλην την υπομονήν, έως να το ιδήτε και να το απολαύσετε.

«Ο ΠΑΥΛΟΣ ΚΙ Ο ΜΙΚΕΣ»

Όσοι άνεγνώσατε παλαιούς τόμους «Διαπλάσεως», θα συνητήσατε πολλάκις το όνομα ΦΑΚ, ως επιτοπιστόν κάτωθεν ωραίων ποιημάτων.

Ο αγαπητός μου αυτός συνεργάτης αναγγέλλει σήμερον την έκδοσιν βιβλίου δια παιδιά, υπό τον τίτλον «Ο Παύλος κι ο Μικές». Το κομψόν αυτό βιβλίον θα έχη ένα άσπιδότατον έμμετρον διήγημα, εικονογραφημένον με 40 άσπιδότατας γελοιογραφίας. Με το φύλλον αυτό, λαμβάνετε δλοι από μίαν Άγγελλαν. Σας συνιστώ να έγγραφήτε, δηλαδή να μου στείλατε δρ. ή φρ. 2, δια να λάβετε το όφαιον βιβλίον, το όποιον θα έκδοθη έντός του Δεκεμβρίου δια να χρησιμεύση και ως Δώρον του Νέου Έτους.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1906

Σήμερον λήγει ο Διαγωνισμός των Ευσήμων του 1906. Ταποτελέσματα θα δημοσιευθούν εις έν τών φυλλαδίων του Ίανουαρίου. Κατά τον Κανονισμόν, οι διαγωνιζόμενοι όφείλουν να μου στείλουν λεπτομερή Σημειώσεις των Ευσήμων, τα όποια έλαβαν κατά το διάστημα του έτους τούτου, ήτοι από 1ης Δεκεμβρίου 1905 μέχρι σήμερον. Η Σημείωσις, γραμμένη εις χωριστόν φύλλον χαρτου, πρέπει ναναφέρη τον αριθμόν του φυλλαδίου και τον λόγον της άπονομής έκάστου Ευσήμου. (Π.χ.: «Έλαβα 4 Εύσημα εις την Άλληλογραφίαν του 3ου φύλλου, 3 Εύσημα εις το Παιδικόν Πνεύμα του 20ου φύλλου, 7 Εύσημα εις τον τάδε Διαγωνισμόν των Δύσεων, φυλλαδίον 26ον — το όλον Εύσημα 14). Πρέπει δέ να φθάση εις το Γραφείόν μου ή Σημείωσις μέχρι της 31 Δεκεμβρίου το βραδύτερον.

Όσοι δέν στείλουν Σημειώσεις, δέν θάναφερθούν διάλω εις ταποτελέσματα. Αέχομαι ευχνομόνω και Γενικής Σημειώσεως περι όλων των Ευσήμων του έτους, ήτοι Στατιστικής.

Ο ΣΤ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΞΕΠΛΘΩΜΑΤΟΣ

Σήμερον λήγει και δ 5' Διαγωνισμός Εξεπλάσματος. Ταποτελέσματα θα δημοσιευθούν εις έν τών φυλλαδίων του Ίανουαρίου. Οι Πράκτορες λοιπόν πρέπει να εξοφλήσουν τους λ)σμούς των, μέχρι της 31 Δεκεμβρίου το βραδύτερον, — άλλως δέν έγγυμμαι δτι θα προφθάσουν να συμπεριληφθούν εις τον Διαγωνισμόν, γνωστοδ έντος δτι οι όφειλέται αποκλείονται.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Η ύπ' αριθμόν 252 Μικρά Άγγελία, ή όποία έπροκάλεσε την ύπ' αριθ. 260, δέν είχε στόλη υπό της Σημείωσις της Έλευθερίας, ως κατά λάθος έντύπωση, άλλ' υπό της Σημείωσις της Επαναστάσεως.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Και πάλιν ο Σύλλογος «Ελληνισμός» [ΕΕΕ], με τα δύο του μέλη που άβίζουν δια δέκα, ένεγράφη δια την Α' Εξαμηνίαν του 1907 άλλο άπορον έκ Πειραιώς, συσταθέν ύπ' αριθ. 27.

29. — Ο Ζεύσις από την Κοινότητα, μου συνιστώ έν πτωχόν και έπιμελέστατον παι-

διον, μαθητήν της Δ' τάξεως του Γυμνασίου, ο όποιος έχει μεγάλην αγάπην προς την Διάπλασιν και θέλει να γίνει συνδρομητής.

30. — Και ένας φίλος μου από τας Καλάμας μου γράφει, ότι ένεκα δικονομικών στενοχωριών δέν θα ήμπορέση ν' ανανεώση σέτος την συνδρομήν του, και με παρακαλεί να τον συστήσω εις τους ευπρόους φίλους μου.

Δέν άμφιβάλλω ότι και δια τους δύο θα εύρεθούν εύεργέται, προπάντων δια τον δεύτερον, ο όποιος κινδυνεύει να στερηθή δ,τι συνήθισε πλέον και ήγάπησε...

Έίχα να σας ιδώ δύο εβδομάδας και σας επεθύμησα... Πώ, πώ, τί σωρός από χαρτιά σας με περιμένει! Γράμματα, Παιδικά Πνεύματα, Μεταφράσεις έκ του Γαλλικού, Μεταφράσεις έκ του Άγγλικού, Διηγήματα δια τον Διαγωνισμόν, Πνευματικά Άσκήσεις, ένα πλήθος! Διαλέγω τα γράμματα, και άπαντώ εις όλους από όλίγας λέξεις:

Η αλήθεια είναι ότι θα ήσους άσυγχώρητη, Μαρομένη Γαζία, που έκαμες τόσον καιρόν να μου γράψης, αν δέν είχες τόσας άγχολίας, και προπάντων τον μικρόν Στεφανάκη, ο όποιος τόσον ώρατα σε άπασχολεί. Να μου τον φιλήσης. Ναι, τα νέα της Έλπίδος τα μανθάνω τακτικά.

Να και άλλη που δέν μου έγγραφε τόσον καιρόν, εξ αίτιας των μαθημάτων: είναι το αγαπητό μου Περιοτεροακι της Ίθάκης, το όποιον πολύ θα χαρώ αν πετάξη κάποτε ως τας Άθήνας.

Όπως πηγαίνει το Δημοψήφισμα, εκεί θα καταντήση, Άγκυρά της Σοτηρίας! Να ιδής καμιά μερα και έκλογικά προγράμματα εις τους δρόμους. Όσο δια διαδηλώσεις, με συμπλοκάς και πιστολιές, — ως έλπισωμεν ότι δέν θα τας ιδή ούτε ο άλλος αιών.

Αι προτάσεις σου, Θεοραφανίς των Μουσών — (και σεις οι άλλοι που μου έστέλατε προτάσεις Μ. Μυστικών και δέν είχα τόπον να τας δημοσιεύσω σήμερα), — θα δημοσιευθούν εις το προσεχές. Άλλά, κατ' έκλογήν. Δηλαδή θα έκλέξω μόνον τας προς ψευδώνυμα ανανεωμένα δια το 1907.

Αυτό έννοείται, Μακεδονική Έλπίς: κάθε χρόνον τα μαθήματα θα είναι περισσότερα και δυσκολώτερα. Άλλά κάθε χρόνον και ο άνθρωπος μεγαλώνει και άποκτά περισσότερας δυνάμεις δια να μελετά και να νάντηχη.

Το ψευδώνυμον που σου άρέσει, Τερψιθέα, είναι ελεύθερον μέχρι της ώρας. Βεβαίως, ή κατάργησις των Ευσήμων της Άλληλογραφίας δέν είναι λόγος δια να μη μου γράψης. Ο σκοπός της Άλληλογραφίας δέν είναι, βλέπεις, τα Εύσημα.

Λοιπόν, ως μάθη το Κεντρί, ότι οι τέσσαρες φίλοι μου, οι όποιοι κατέτρωγον το φύλλον έκείνο το βράδυ απέξω από του Χρυσικοπούλου, ήσαν ο Αϊθός, ο Λάιτης του Απειρού, το Υπέρο Πατριδός και ο Βωμός της Έλευθερίας.

Χρυστάλλινον Σήπλιον, εις την μεταφρασίν του διηγηματιου τα ξένα όνόματα πρέπει να έξελληνίζονται. Δέν είναι όμως λάθος να τάφηνη κανείς και όπως είναι εις το πρωτότυπον. Ο Ίούλιος Βέρν, καθώς ξεύρεις, απέθανε προ πολλού και κατά συνέπειαν έπαυσε να γράφη μυθιστορήματα, — τουλάχιστον δια αυτόν τον κόσμο.

Αι εύχαι σου, Παλλάς, δια τον νέον μου χρόνον είναι αι πρώται που λαμβάνω, και σ' εύχαριστώ πολύ. Η εξαδέλφη σου δέν μου έγγραφεν άκομη. Ναι, θα κάμης πολύ καλά να προτρέψης δλας σου τας φίλας να πάρου ψευδώνυμον και να διαγωνίζονται. Είναι, ούτως ειπείν, μικρόν ξεσπάθωμα και αυτό.

Μάθετε ότι το Σανθό Διαβολάκι δέν κάμνει όπως ή Καλλιόπη του κ. Φαίδωνος, που

δλω μελετά και λιγνέει. Αυτή μελετά άλλω και διασκεδάζει. Θέλει να είναι «άφ' ενός μεν έπιμελής, άλλ' άφ' έτέρου και παρούλη και φαιδρά». Πολύ καλά! Το είπε και ο Αποστόλος ακαί ταυτα ποιείν, κακείνα μη άφείναι.

Δευκοκόμαντε Αιμαλέ, μη άνησυχής: υπάσχει ιδέα άλλω θα λησμονηθή. Εγώ μάλιστα νομίζω ότι και έλησμονηθή, αφού έπέραςε τόσος καιρός χωρίς κανένα παράνομον. Οι φίλοι μου έννόησαν ότι τα Εύσημα της Άλληλογραφίας κατηργήθησαν, όχι προς το συμφέρον μου, άλλα προς το συμφέρον αυτών των ιδίων. Έξηγησάμει!

Δούκισσα των Σαλώνων, ή επιστολή σου με κατεγοήτευσε. Άλλά διατί άρχίζει με κόκκινο μελάνι και τελειώνει με λιλά; Άχ, αυτός ο Κόντος Στέφανος που σου έκρυψε το μαύρο από χήλεια! Φαντάσθω και να ήταν άπάντησις δια την Κυριακήν!

Δικηγόρος της Νεολαίας, τί κάνεις; — Αυτό δια να έχης άπάντησιν χωρίς να μου γράψης τίποτε.

ΕΓΚΡΙΣΙΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή ανανεούται αν δέν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος (φρ. 1) Τα έννομόμενα ή ανανεούμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1906. Όσα συνοδεύονται από α, άνήκουν εις άνόμια, και δσα από κ, εις κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Νυκτερινή Σιγαλά, α (χωρίς αρχικά) Πικρομένη Καροδία, α. (Κ. Π. Π. έλπίζω ότι έγινες έντέλως καλά) και Ηροική Άρχαλος, κ. (Α. Ν.)

Και εδώ τελετώνται τα ψευδώνυμα του 1906. Εις την στήλην αυτήν, κατά το διάστημα του έτους, έφάνησαν 482 ψευδώνυμα (έκλέξιμα). Εκ τούτων τα νέα ήσαν 199, αι ανανεώσεις 144 και αι άλλαγαί 139. Εις άγόρια άνήκον 260 και εις κορίτσια 222. Τώρα... το Δημοψήφισμα θα μάς ειπή ποίον ήτο το φραιότερον εξ όλων.

Έδώ πρέπει να προσθέσω ότι από του προσεχούς φύλλου, δλα τα ψευδώνυμα του 1906 καταργούνται. Και εις την Άλληλογραφίαν, εις τας προτάσεις Μικρών Μυστικών κτλ. δέν θα φαίνονται εις το έξης παρά μόνον όσα εξ αυτών θάνανεοθούν, καθώς και τα νέα τα όποια θα εγκριθούν δια το 1907.

Φροντίσατε λοιπόν δια τα ψευδώνυμα σας όσοι δέν έφροντίσατε άκομη.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' ανταλλάξουν: ο Αιτόνομος με τον Ίπότην των Δευκών Όρέων, Δοσμόν Φιλίας, Πτερωτόν Άγγελιαφόρον, Βενώδες Ρόδον και Κάσσε-Βοδίο — ή Δαφροστεφής Σημια με τον Έλληνοπαίδα, Πάξ, Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Σανθό Διαβολάκι και Δαιμονόμο Τριαντάφυλλο — ο Στραχωμένος Ποντικός με την Άρθούσαν Νεότητα, Μακεδονικήν Έλπίδα, Ίδιότροπον Σανθούλιαν, Διακρίθεισαν Άρσενειάδα και Χιονομένην Περιοτερόν — το Ίσον Ίδανμόν του Έθνος με το Έθνικόν Όνειρον, Περιπαθή Τραγουδιστήν, Ένθουσιώδη Έλληνα, Υπέρο Πατριδός και Διπλωμάτην — ο Παπαφλέσσας με το Γιαννί Φιλάκι, Κίτρινον Ντόμινο, Πολυθέλητρον Νεότητα, Σήμα της Διαπλάσεως και Σανθό Διαβολάκι — ο Ποιητής του Παρνασσού με τον Αριελ, Διπλωμάτην, Διακρίθεισαν Άρσενειάδα, Κεντρί και Κίτρινον Ντόμινο — ο Όνειροπόλος της Δόξης με το Όνειρον της Πατριδος, Όνειρον Παρθένου, Όνειρον της Ελλάδος, Όνειροπόλον Ψυχήν και Διπλωμάτην — το Δοσβιακόν Άνθος με το Γυμνάσιον Μυτιλήνης, Άδραν του Βερμίου, Όνειροπόλον Θυρεάτην, Φιλοπάριδα Έλληνοπούλιαν και Καματοθραύστην του Έδύειρου — το Κεντρί με τον Παλιμόν Μακεδονικής Καρδιάς, Μακεδονικήν Έλπίδα, Η-

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Η προθεσμία της έγγραφής και της ανανεώσεως δια το 29ον έτος 1907 λήγει την 15 Δεκεμβρίου έ. έ. Μόνον οι έντός της προθεσμίας ταύτης ανανεούντες ή έγγραφομένοι δι' όλον το έτος, θα λάβουν μέρος εις το Λαχείον των δώρων της Διαπλάσεως.

Εις το Λαχείον θα κερδίσουν 50 αριθμοί, δλοι δώρα αξίας. Ο πρώτος αριθμός θα κερδίση την ύπ' αριθ. 002,094 Όμολογίαν του Δανείου Κτηματικής Πιστεως της Έθν. Τραπεζής της Ελλάδος, αξίας δρ. 100, μ' έλλιπια κέρδους 50,000 δραχμών.

Εις τους 400 πρώτους (200 εκ του Έσωτερικού και 200 εκ του Έξωτερικού), οι όποιοι θάνανεοθούν ή θα έγγραφούν δι' όλον το έτος, μεχρι της 15 Δεκεμβρίου, θα δοθή δωρεάν από μια Μετοχή της Διαπλάσεως αξίας δρ. 2,50.

Οι δια του ξεσπάθωματος έγγραφομένοι νέοι συνδρομηταί θα λάβουν μέρος εις το Λαχείον και εις την διανομήν των 400 Μετοχών, εάν έγγραφούν προ της 15 Δεκεμβρίου και εάν ή έγγραφή των είναι δι' όλον το έτος.

Εις τον Έβδομον Διαγωνισμόν Ξεσπάθωματος θα διαγωνισθούν όσοι θα έγγραφούν συνδρομητάς ή αγοραστάς δια τα φύλλα του 1907, από σήμερον μεχρι τέλους Νοεμβρίου 1907.

Το δικαίωμα της ανανεώσεως ή άλλαγής ψευδωνύμου (φρ. 1) δια το 1907, δύνανται οι ανανεούντες ν' το έμβάζουν από τουδε μαζί με το άνιτίμιον της συνδρομής, χάριν περισσοτέρας ευκολίας.

Επίσης χάριν ευκολίας, οι όπωςδήποτε συναλλασσόμενοι μετά του Γραφείου μας και δυσκολευόμενοι να στέλλουν κάθε τόσον μικρά ποσά, δύνανται να στείλουν προκαταβολικώς ποσόν μεγαλύητερον, το όποιον θα κρατήται εις πιστώσιν των και θα τοίς άνοίγεται λ)σμός.

Παρακαλούνται οι προθυμότεροι εκ των φίλων μας να σπεύσουν προς ανανεώσιν της συνδρομής των, χωρίς να περιμείνουν τας τελευταίας ήμέρας της προθεσμίας, προς άποφυγήν της μεγάλης συσσωρεύσεως έγγραφών, ή όποια δυσκολεύει την ύπηρεσίαν του Γραφείου μας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεικται μέχρι της 28 Δεκεμβρίου

Ο χάρις των λύσεων, επί του όποιου δέν να γράψωι τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, παλείται εν τώ Γραφείω μας εις φανήλ)ν, αν έκαστος περιέξει 20 φύλλα, και τιμάται φρ. 1.]

622. Αίνωμα.

Άστρονομία. Μίγας κι' άτυχή: εξ ίσου είναι το άρσενικόν μου. Σκέψου όμως: Άπό την Γραφήν γνωστή σου είναι γή το θηλυκόν μου.

623. Μεταγραμματισμός.

Θηλυκού γένους όνομα, Που τόχει μια και άλλη, Κι' αντί του Άλφα ο λ)της μου. Ωμέγα εάν βάλη, Άκούεται — δέν βλέπεται — Αυτό που θα προβάλη.

624. Τονόγραφος.

Μεσα έντος Συντακτικόν Βίμαι ενεργητικόν — Έννοείται ρήμα — Άν ο τόνος καταβή. Μια Χάρις θα προβή. Δέν την ήδρες; — Κρίμα!

625. Αναγραμματισμός.

Όφέλιαν και άνεσιν, Και ίσως εύτυχίαν, Σημάλιν ως εύρισκομαι Άπέτρακτον αν μείνω. Αναγραμματισθώ. Άν εύκολίαν Άνιστόν σου και κοινόν Άνιστόν θα γίνω.

626. Λεξιγράφος.

Σύνδεσμον με κάποιον ζών Που γνωρίζεις συνενώνων, Και φιλόσοφον άρχαίον. Έν τώ άμα φανερώνω.

[Πάσαι αι άνωτέρω Άσκήσεις έλήφθησαν εκ της βραβευτέσεως συλλογής της ΖΙΝΑΣ.]

627. Πυραμίς.

Κάποιος άρχαίος στρατηγός. Εις τους σταυρούς πηγαίνει. Τόπου κοινόν έπίρρημα. Η κορυφή μου είναι. Άκομη τρείς ακολουθούν. Στρατάρχει φακουσμένοι... Πώς είμαι και πώς πλέκομαι, Άτά μου, τώρα κρίνε.

628. Έπιγραφή.

ΙΑΚΚΙΑΘΝΤΑΕΝΝ ΟΙΜΟΕΑΝΜΑΕΣΔΔ

Ζητείται ή άνάγνωσις της έπιγραφής ταύτης.

629. Μαγικόν γράμμα με φράσιν.

Τη ανταλλαγή δύο γραμμάτων έκάστης των κάτωθι λέξεων, δι' ενός φωνήεντος πάντοτε του αυτού, σχημάτισε άλλας τόσας λέξεις, άποτελούσας κατά σειράν άρχαίον γνωμικόν: Άκροβάτης, τέλος, πανσούδια, κββος.

630. Μεσοστιχίς εξ Αναγραμματισμοῦ.

Τα μεσαία γράμματα των ζητουμένων λέξεων, αφού αταί αναγραμματισθούν καταταλλήλως, άποτελούν άρχαίαν πόλιν: 1, Πόλις της Ίταλίας. 2, Όρα του έτους. 3, Πόλις της Ελλάδος. 4, Κάτοικος μεγάλου Κράτους της Άσίας. 5, Γενάρχης και ποιητής. 6, Φυτόν του βουνού. 7, Νήσος του Αιγαίου. 8, Άρχαίον όπλον.

631. Γρίφος.

ασ 1
ασ 1 εν/Ο 1
ασ 1
ασ 1

[Πάσαι αι ανωτέρω Ασκήσεις ελήφθησαν εν της βραβεύσεως Συλλογής της ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΟΥΣ ΣΗΜΑΙΑΣ.]

Τέλος του 98ου Διαγωνισμού
Από του προερχούς αρχεται ο νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

Των Πνευματικών Ασκήσεων του φύλλου 40.

506. Ζωροάστρης (ζω, ρω, ζ, τρις.) — 507. Κεφαλος-Εγκέφαλος. — 508. Ακταίος-ακταία. — 509. Πρίων.

510. Σ Ο Σ Σ
Σ Υ Σ
Π Ι Ν Α Σ
Κ Ρ Ι Ο Σ
Ε Ι Σ Ο Δ Ο Σ
Θ Ρ Α Ν Ι Ο Ν
Ο, Ρ: Πόρος, δραμα, Ρόδος, δάρον, δοκος.—516. Ιουδαία.—517. ΣΑΜΟΥΗΛ (Σάμος, Ματθαίος, Λαμία, ολυός, δακτύλιος, Εύρωπη, Ίεροσόλυμα.)—518. Νότι και τότε πράττε.—519. Ο έχων ωτα ακούειν ακουέτω.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις λεπτά 10, δια δε τους συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον. Ελάχιστος όρος 10 λέξεις, δηλαδή και αι ελάχισται των 10 πληρώνονται ως να ήσαν 10.]

Α νιαλλάσω γραμματόσημα παντός Κράτους. Απάντησις ταχεία και ασφαλής. Κωνσταντίνος Κωνσταντινού, Αθήναι, όδός Μπότσαη, 14. (5—275)

Π ροτιμώτερον, Ονειροπόλε της Λόξης, να μη με ανακατώνης εις τας άγγελιας σου, καθότι όπως στο Ύπερ Πατρίδος, όμοιως σου επιφυλάσσω άνάλογον μαύρο.— Σημαία της Ήλευθερίας. (5—276)

Α ποστέρων ολανθήποτε υποψηφιότητα Δημοψηφισματος, θερμοπαρεκαλώ αγαπητούς ψηφοφόρους εδρεστουμένους καταψηφισασθαι ήμετέρον ψευδώνυμο. Ούδαμώς άστέλλόμενος, θεωρήσω συμμόρφωσιν προκειμένη παρακλήσει εκδούλευσιν πραγματικήν.— Λάτρης του Απείρου. (5—277)

Μ ετά βαθυτάτης θλιψεως άγγέλλομεν εις τον κύκλον την άπόλειαν του λατρευτού ήμων υιού, αδελφού και συνδρομητού της «Διαπλάσεως» ΠΑΣΧΑΛΗ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΠΟΥΛΟΥ, όστις εις ηλικίαν 14, έτών άριστεύσας εις τό ένταυθα Σχολαρχείον δέν έπαυσε σπουδάζων μετ' άπαραιμίλλου ζήλου την Γαλλικήν, Γερμανικήν, και Άγγλικήν. Επιδοθείς εις τον κερδών Έρωτην, έντός όλιγου χρόνου έκίνησε την αγάπην και λατρείαν όλου του αξιοτιμού κοινού, τό όποιον δέν θα παύση να έχη ως παράδειγμα την σπανίαν ταύτην ύπαρξιν. Αλλ' ό Πανάγαθος αγαπήσας τον αληθινόν μαργαρίτην μας, ήρπασεν αυτόν από την προσκαιρον ζωήν και τον κατέταξεν εις τον χορόν των Άγγέλων εις ηλικίαν 17 έτών, αφήσας ήμās εις μέγα πένθος. Εν Βάρνη τη 6 Οκτωβρίου 1906. (5—278)

Ο ΔΙΑΠΛΩΜΑΤΗΣ ζητεί μιá άσπρη ψήφο συμπαθείας από κάθε συνδρομητήν και συνδρομητήριαν, στο Δημοψήφισμα. (5—279)

Ε ύχαρίστως θέλομεν ψηφίσει ώραίτατον ψευδώνυμόν σου, Σημαία της Ήπαναστάσεως.— Γοργόρετη Νίκη, Ελληνικός Παϊάν. (5—280)

Δ ηλώ ότι εν τώ προσεχεί Δημοψηφίσματι θέλω υποστηρίξει ένθέρμως: Ελληνικήν Φουσταγέλλαν, Έρυθρόν Προσωπίον και Κερανοβόλον Δία.—Κοντορεβιδούλης. (5—281)

Ε ξακολουθώ άνταλλαγήν Δελταρίων προτιμώ τοποθεσίας και καλλονάς.— Απύστολος Σ. Αγαγνηστόπουλος, Λεωφόρος Μιαούλη 5, Πειραιεύς. (5—282)

Α πείρους και θερμότητας εύχαριστίας έξασθε, Γλυκεία Ελλάς και Έαρινή Έσπέρα, δια τα συλλυπητήριά σας.— Έπισης υπερευχαριστώ τους συλλυπηθέντας με Φλοισβον της Θαλάσσης και Λευκοκύμαντον Αιγαλέον.— Αντίβας ό Καρχηδόσιος, Αθήναι. (5—283)

Ε νθέρμως υποστηρίξω τό Ύπερ Πατρίδος εις Δημοψήφισμα.— Κυματοθραύστις του Έδξείνου. (5—284)

Τ ό Κνανόλευκον Λάβαρον ύπόσγεται ύποστηρίξιν τώ Ύπερ Πατρίδος εν δημοψηφίσματι. (5—285)

Χ ρόνια πολλά και εύτυχημένα να ζήσετε. αγαπητάι μου Γόνδολα της Βερτείας και Ηρώ.— Δέν ήτο πάντα άγρια και αφιλόξενη ή χώρα ήν έσχάτως έπεσεκέφθης, Φιλόπατρις Ελληνοπούλα μου! Εις ποίαν πόλιν διέμενες;— Ο ινζεντέρ λείπει άπ' εδώ, φιλιτάτη Έσμεράλδα!— Προθύμως δέχομαι άλληλογραφίαν μαζί σου, Ζήτω ή Ένωσις.— Έγώ είμαι όλη κι όλη εκείνη ήν υπεθέσατε, Ονειρον της Πατρίδος! Πόθεν άνεκαλύφατε όνοματεπώνυμόν μου; Οι τίτλοι δι' έν μ' έτιτυπορήσατε εν τη έπιστολή της εξαδέλφης σας δέν άρμόζουν καθόλου.— Πρώην Έαρινή Έσπέρα. (5—286)

Β λέπεις, φιλιτάτη μου Έαρινή Έσπέρα, πόσον γρήγορα άνεκάλυφα τό νέο σου ψευδώνυμο;— Γλυκεία Ελλάς. (5—287)

Ο λοι ψηφίσατε τό Ζήτω ή Ένωσις.— Χιονισμένη Περιοστρά. (5—288)

Ο λοι άσπρο στην Ελληνική Φουσταγέλλα! Τιμήσατε την Έθνική μας φορεσιά!— Ψωμάκι. (5—289)

Σ υνάδελφοι!! Έλευθεροι και άλύτρωτοι, ποιός θα άρονή ή να ψηφισή την δοξαζασμένην μας ΒΑΛΗΝΙΚΗ ΦΟΥΣΤΑΝΕΛΛΑ;

Φλοισβος της Θαλάσσης, Αμίμητος Γελοτοποιός, Λευκοκύμαντος Αιγαλέον, Θύμα του Φθόνου, Φροδόν Ονειρον, Δροσόλουσιος Νύξ, Κοντορεβιδούλης, Αφροστειφανομένο Κύμα, Ναυτόπουλο της Υδρας, Δραπέτης Άγγελος, Λάτρης του Ωραίου, Μοσιά, Παιδί της Καρδιάς, Φαληροικός Φλοισβος, Ζαχαρίας, Ζουρλομανδύας, Μικρός Σουλιώτης, Ιαπίτης της Ουίχλης, Μισοκακόμοιρος, Κερανοβόλος Ζεύς, Έθνική Σημαία, Δράμα της Ζωής, Αντίβας ό Καρχη-

δόσιος, Έθνικόν Λάβαρον, Κάτος-Βρέστο, Γερο-Λήμιος. (5—290)

Π ροσφιλεσάτη εξαδέλφη Φλογερά Ακτινι του Σουλλίου, Εδέλιπιδι κλπ. εύχομαι χρόνια πολλά, καλά μυαλά για τη γιορτή.— Θερμοευχαριστώ συγγαίρουσα Ίκαρον ή Ψαροπούλαν, έξογον κλειδοκύμαλον παίξαντα εν τώ από Πειραιεύς άχρον Πατρών και εν άτροπλοίω Μυκάλη ταξειδίω μας.— Συγγαίρω παρελθόντα Μέλλοινα Διπλωμάτην και παρόντα, και αϊτώ μιαν χάριν.— Δηλοποιώ προσφιλεί συνδρομητριαίς και συνδρομηταίς ότι ήλλαξα διεύθυνσιν εύχαριστούσα δε τους εύγενώς άποστείλαντάς μοι, εξακολουθώ άνταλλαγήν δελταρίων εύρισκομένη εν Ζαχάρω Πύργου.— Διακριθείσα Αρσακειάς, Εύγενία Α. Κίτσου, ταγματάρχου. (5—291)

Γ νωστοποιώ ότι θα υποστηρίξω εν δημοψηφίσματι την Ελληνικήν Φουσταγέλλαν.— Ελληνική Πατρις. (5—292)

Δ ιαγωνιζόμενοι περί βραβείου ψηφίζόντων... Θέλετε να τύχετε αυτού άνυπερόθως; Ασπρίσται τον ΥΜΝΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ. (5—293)

Κ ορδόναρσ! Ψευδώνυμο ψηφίσατε ποδός τρέλλα! Ψηφίσατε την ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ, παιδιά, τη ΦΟΥΣΤΑΝΕΛΛΑ.— Αμίμητος Γελοτοποιός. (5—294)

Γ ροσιον S. Fotiadhis, Aidin (Turquie d'Asie).— Ανταλλάσσω καλλιτεχνικά εικονογραφημένα δελτία πανταχόθεν. Απάντησις άσφαλεστάτη. (5—295)

Μ αυρίζοντες πάντας αντιπάλους, θερμώς υποστηρίξομεν ιδεώδη ψευδώνυμα άχωρίστων ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ και ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΥ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ.

Αϊθήη, Αϊθέριον Πλάσμα, Αδάμαστος Τυδός, Εύτυχής Έμπνευσις, Παιδική Χαρά, Καρναίσις, Δαφροστειφής Σημαία, Ελληνικόν Κάλλος, Δροσόλουστόν Ανκαυγές, Λατρυντή Κνανόλευκος, Βίντωρ Οδγκώ, Χρυσοπόρφρος Αίγιη, Ελλάς Ύπερήςφρανος, Δοξαμένο Εικοσιένα, Δροσόλουσμένη Χρυσανγή, Έθνικόν Λάβαρον, Ελληνικό Ακρογάλι, Χλόη, Χρυσανγή, Θεοραϊνίς των Μουσών, Μελαγχρονή Αφροδίτη, Ολυμπιονίκης, Γλυκό Φιλάνι, Διπλωμάτης, Αντίβας ό Καρχηδόσιος, Κυματοθραύστις του Έδξείνου, Κερυνραϊκό Ροδάκινο. (5—296)

Τ ό θίγον τας εύγενεστέρας της καρδιάς χορδάς ένθουσιώδες σου ψευδώνυμον, Ύμνε της Έλευθερίας, άσμένως υποστηρίξομεν προσεχεί δημοψηφίσματι.— Πολυθέλητος Νεότης, Ψωμάκι, Βασιλεύς της Έσμήνου, Ελληνικός Παϊάν, Ναυτόπαις του Σουρκοφ, Μικρός Δόκιμος, Σεγανωμένος Τενεκές. (5—297)

Α φού συμμαγής τώ Ύμνω της Έλευθερίας, εύχαρίστως υποστηρίξω και σε, Βοιμέ της Έλευθερίας, εν δημοψηφίσματι.— Σημαία της Έλευθερίας. (5—298)

Δ ίδω κουπόνια της Μετοχής δωρεάν, άλλ' ό αϊτών ν' αγοράζή Μετοχήν.— Κων. Π. Βοκοτόπουλος, Σύρος. (5—299)

Ε μπρός Ελληνόπαιδες, ψηφίσατε Ύπερ Πατρίδος.— Παιδική Χαρά. (5—300)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β ΠΕΡΙΟΔΟΥ